

2016. november–december – XIV. évfolyam 9-10. szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

NEVELNI, HIRDETNI, ÁTALAKÍTANI

Naptár

JUBILEUMI ÉV

#Calasanz400

NOV. 27.

A JUBILEUMI ÉV MEGNYITÁSA

Ünnepi szentmise a római San Pantaleo-templomban.
A jubileumi évről szóló pápai bulla felolvasása.

2016

2017

Mindazoknak, akik részt vesznek az ünnepségeket és a szertartásokon, Ferenc pápa teljes búcsú elnyerésének lehetőségét engedélyezte.

JAN. 31.

HÁLANAP A PIARISTA HIVATÁSÉRT

A rendi konstitúció jóváhagyásának évfordulója.

FEBR. 6.

A KERESZTÉNY NEVELÉS SZOLGÁLATA MELLETTI ELKÖTELEZÉDES MEGÚJÍTÁSA

Szent Dorottya vértanú emléknapja.

MÁRC. 6.

A JUBILEUMI ÉV KÖZPONTI NAPJA

A Páli Kongregáció megalapításának évfordulója.

A piarista szerzetesek ünnepléses formában, nyilvánosan megújítják szerzetesi fogadalmukat, a piarista testvériségek tagjai pedig megújítják ígéretüket.

ÁPR. 15.

A PIARISTA REND MÉGÚJÍTÁSÁBAN VALÓ TISZTANLÁTÁS KERESÉSENEK NAPJA

A II. vatikáni zsinat iránymutatásai szerint megújított konstitúció jóváhagyásának évfordulója.

MÁJ. 8.

MÉGÚJÍTUK A PIARISTA REND MARIÁNAK SZENTELTSÉGÉT

Isten anyjának, a piarista rend anyjának ünnepe.

ÁPR. 2.

A PIARISTA MISSZIÓK NAPJA

Imádságos közös reflexió a piarista missziós szellemiségről.

MÁRC. 25.

IMANAP A REND NOVÍCIUSAIÉRT

Az első piaristák beöltöztetésének évfordulója.

JÚL. 8.

A SZEGÉNY GYERMEKEK, A REND KINCSEI IRANTI FIGYELEM NAPJA

A BEFOGADÓ OTTHONOK NAPJA.
A szegény gyermekekkel való törődés és a társadalom átalakítása melletti elköteleződés megújítása.

MÁJ. 31.

IMANAP A PIARISTA HIVATÁSOKÉRT

Gilcreio Landriani tiszteletre méltóvá nyilvánításának évfordulója.

NOV. 27.

A JUBILEUMI ÉV LEZÁRÁSA

Szentmise a római San Pantaleo-templomban.

SZEPT. 26.

IMANAP A KEZDETI KEPZÉSBEN RESZT VEVŐ FIATAL PIARISTÁKÉRT

KALAZANCI SZENT JÓZSEF FOÚNNEPE

Nagy örömmel ünnepeljük a rendalapítót.

AUG. 25.

JÚL. 16.

IMANAP AZ ÉLETSZENTSEG AJÁNDEKÉRT A PIARISTA RENDBEN

Kalazanci Szent József szentté avatásának 250. évfordulója.

www.piarista.hu

PIARISTA
REND MAGYAR TARTOMÁNYA

www.piarista.hu

A SZEPIPRESS jelenti

November 10-én, Szegeden, a Piarista Rend Magyar Tartománya és a Neumann János Számítógép-tudományi Társaság az NJSZT Informatika Történeti Kiállításának helyet adó Szent-Györgyi Albert Agorában minikonferenciával és tárlatvezetéssel emlékezett a 100 éve született Kovács Mihály tudós piarista szerzetes-tanárra. A konferencia első előadója, Károlyi Attila történész, a szegedi Dugonics András Piarista Gimnázium igazgatóhelyettese Kovács Mihály szegedi ifjúkorából mutatott be érdekes, a kor oktatási és vallási életét is felvillantó adalékokat.

ADugonics András Piarista Gimnáziumban 2016. december 22-én kezdődik a karácsonyi vakáció. A szünet utáni első tanítási nap: 2017. január 3-án, kedden lesz.

Az ünnepi szentmisék rendje karácsony nyolcadában a piarista templomban:
December 24-én 24.00 óra (éjféli mise)
December 25-én 9.30
December 26-án 9.30
December 31-én hálaadó szentmise 17.00-kor
Január 1-jén 9:30

Jövőre január 21-én, szombaton kerül megrendezésre a hagyományos iskolai alapítványi bál.

Január 21-én írják felvételiüket a középiskolába jelentkező diákok.

A születés előtti utolsó napok

Emlékszem az első roratémra harmadikos gimnazista koromból. Az útra a templom felé, a domboldalról lefelé trappolva. A hó fénye, a hó hangja, hidege és csöndje. A templom ismeretlen, sötét félhomálya. Majd a nagy öregszagú templomajtón kilépve a felébredt város, a hirtelen fény, a zaj. Mint egy új, ismeretlen világ.

Eltelt sok advent, sok roráté, a reggeli misék varázsa megmaradt. Azóta ismerkedem ezzel a titokzatos időszakokkal, tanulom a várakozást, keresem az utat a sötétből a fénybe évről évre, sokszor

megtorpanva, újabb és újabb ajándékokkal gazdagodva. Azóta az advent az idő egyszerre táguló-szűkülő varázsa, a varázslat ideje, az élet születésének várása lett. Ajándék.

Már csak néhány nap. Hamarosan kezdődik valami új, de közben valaminek vége: egy megkülönböztetett, különleges időszaknak, amikor néha úgy érezted, két órággal kísér.

A születés előtti utolsó napok. Legszívesebben nem csinálnál semmit, csak várnál. Csak a várakozásra figyelnél. A jelekre. Azt hiszed, jobban tudsz készülni rá, hogy isme-

red az időpontot. Várakozás. Várod az ismeretlen ismerőt. Feszültség, türelmetlenség, vágy magamhoz ölelni az életet.

S a várakozásban, a mindennapok gondjai közt, néha visszazuhanva a sötétségbe jó belekapaszkodni a gyertyalángba, az egybe, a kettőbe... mindjárt a négybe. Egyre több a fény – közeledik, közeledünk...

Kívánok mindent, ami Karácsony, ami Élet, ami születés!

Jusztinné Nedelkovic Aliz
igazgató

Egész évben ünnep

Kalazanci Szent Józsefnek mint a világ összes keresztény népiskolája égi pártfogójának ünnepét november 27-én tartottuk. Ezen a napon nyitották meg a kalazanciusi szentévet Rómában, 2017-ben ugyanis két jelentős eseményt is ünnepelnek a piaristák: a rend alapításának 400. és a rendalapító szentté avatásának 250. évfordulóját.

Ferenc pápa külön kalazanciusi jubileumi évet és hozzá kapcsolódó teljes búcsú elnyerésének lehetőségét engedélyezte az ünnepségeken résztvevők számára. A megnyitón Magyarországról négyen vettek részt: Labancz Zsolt tartományfőnök, Urbán József generális asszisztens, Acél Zsolt kecskeméti tanár és Márkus Roland, aki jelenleg Granadában (Spanyolországban) végzi teológiai tanulmányait, és az ünnepségen is felszólalt.

Ferenc pápa a jubileumra küldött üzenetében többek között a következőket írja:

„Ma jobban, mint valaha szükségünk van egy olyan evangelizáló pedagógiára, amely át tudja alakítani az emberek szívét és a valóságot, összhangban Isten országával, a folyamatok főszereplőjévé és részesévé téve az embereket. A keresztény nevelés - különösen a legszegényebbek között, és ott, ahol a krisztusi örömhírnek kevés tér jut, vagy csak alig érinti az emberek életét - e cél elérésének kiváltásos eszköze. Egy nevelési karizma, mint amilyen a tiétek is, számtalan belső lehetőséget rejt, amelyek közül sok még felfedezésre vár. A nevelés megnyitja annak lehetőségét, hogy megragadjuk és befogadjuk Isten jelenlétét minden ember szívében, a legszegényebb gyermekkortól kezdve, felhasználva az emberi ismereteket (litterae) és az isteni ismereteket (pietas). Csak az erre a szeretetre alapozott, koherens élet tesz termékenyvé titeket és tölt be titeket gyermekekkel.

Szeretnék emlékeztetni

titeket azokra az erős kifejezésekre, amelyekkel alapítók jellemezte a szolgálatot, amelynek életét szentelte: „a legméltóbb, a legnemesebb, a legérdemszerzőbb, a legjátékonyabb, a leghasznosabb, a legszükségesebb, a legtermészetesebb, a legésszerűbb, a legmegbecsültebb, a legtetsetősebb és a legdicőségebb” (Emlékirat Tonti bíborosnak). Ezek a szavak ma is igazak! Ma ugyanis sokmillió gyermek nem kap oktatást, kirekesztve él a nagyvárosokban, korlátozva van vágyaiban és jövőre vonatkozó kilátásaiban az emberi önzés és kapzsiság miatt; sokmillió gyermek van, akinek a háború miatt el kellett elhagynia otthonát, iskoláját, és sajátos nevelési igénye van. Az iskolába járó gyermekeknek pedig állandóan szükségük van hiteles nevelőkre, akik segítik felnevelni őket, mély gyökerekből táplálkozva, akik megismeretik őket Krisztussal és kísérik őket az élet útján.”

piarista.hu

IMPRESZIUM PIÁR FUTÁR A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – KIADÓ Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Számlaszám: 10402805-28012423-00000000 – FELELŐS KIADÓ Jusztinné Nedelkovic Aliz – SZERKESZTŐ Boldog Zoltán – NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS Férc Szemes Áron – SZERKESZTŐSÉG 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14., Tel: 62/549-090, Elektronikus levélcím: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS Innovariant Nyomdaipari Kft. 6750 Algyő, Ipartelep 4. – Kizárólag belső terjesztésre.

KARÁCSONYI JÓTANÁCSOK

AZOKAT A TEENDŐIDET, AMELYEK NEM ÉLETBEVÁGÓAN FONTOSAK,
HALASZD EL JANUÁRRÁ.

Szalagavató bál – végzős szemmel

Egy végzős diáknak három fő történése van a tanévben: az első a bál, a második a ballagás és a harmadik az érettségi. Az utóbbi kettő szinte összefonódik. A nagybetűs életbe vezető első lépcsőfokot november 19-én célozták meg a Karolina és a piarista gimnázium végzősei.

A hosszas előkészületek, próbák sok energiát kivettek belőlünk, időigényesek voltak. A 12. A és 12. C osztály a karolinásokkal kiegészülve angol- illetve bécsi keringőt, valamint a szabad táncként a give-ot választotta. A 12. B osztály egy szépen koreografált angolkeringőt és swinget mutatott be a nagyérdeműnek.

Azt szinte mindenki nevében kijelenthetem, hogy a táncokat nem volt egyszerű megtanulni, pláne, hogy a lépések egyszerre menjenek. A szeptembertől november elejéig tartó heti egy-két próbának azonban meglett a gyümölcse a szalagavatón kapott vastapssal.

De ne rohanjunk ennyire előre, mert volt pár izgalomra okot adó kisebb-nagyobb problémánk. Ilyen volt például az, hogy nem próbáltunk a bált megelőző napig tán-

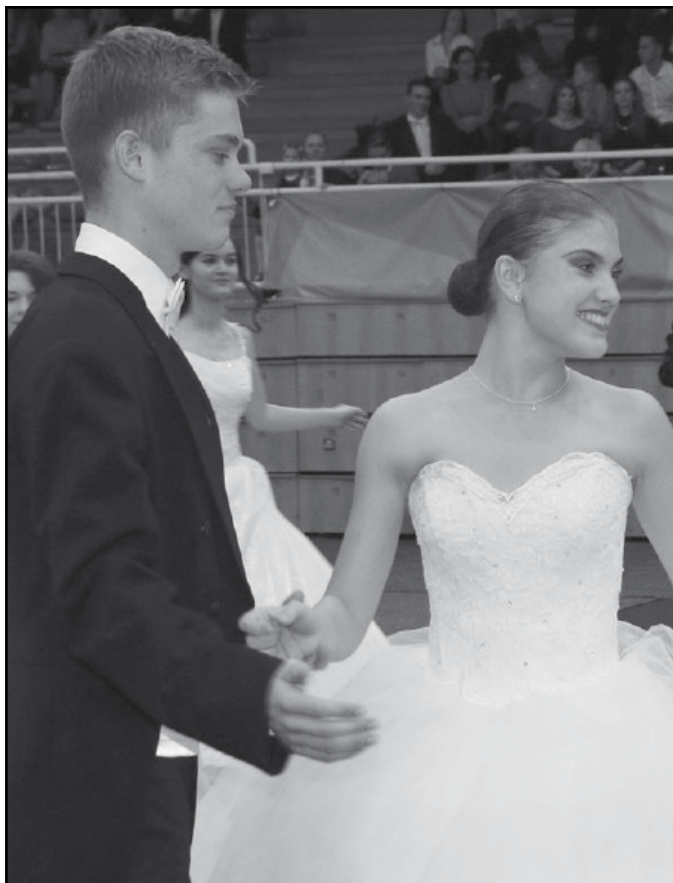
cos ruhákban. A másik gondot a tánctér nagysága jelentette. Ugyanis a Karolina nem túl nagy tornateremben tartottuk a próbákat, és úgy tudtuk, hogy a sportcsarnokban majd tágasabb lesz a

táncparkett. Ez így lett volna, de végül „lecsaltak” belőle 2 métert, ezért pár helyen igencsak szűkösen kellett lépni. A felvételeket visszanezve nagyobb hibák nélkül sikerültek a táncok, és jó volt ennyi ember előtt szerepelni.

A keringők után a vacsora következett, a Kasztélykert Fogadóba érkezett sok volt és finom. Ezt követően az öt végzős osztály videóját nézhetette meg a közönség, ami sikeresen oldotta a hangulatot. Este 10-től pedig a swinggel és a give-val végérvényesen elkezdődött – ahogy igazgatónő mondta – az önfelédlt mulatság. A zenéről a Happening Band gondoskodott, a nagy slágerek mellett még egy kis kíváncságműsort is tartottak. A bált a gyertyafénykeringő zárta.

Összességében egy fantasztikus bálon vagyunk túl, mindenki jól érezte magát. Az élményt soha sem fogjuk elfelejteni. Szeretnék köszönetet mondani az osztályfőnököknek, a táncot betanítóknak, valamint a szervezőknek.

Boga Szabolcs, 12. A

Hatosztályos visszánézve

Iskolánk egyik sajátossága, hogy lehetőséget ad arra, hogy a gimnáziumot nem négy, hanem hat év alatt végezzük el. Jómagam 2011 szeptemberében kezdtem el ezt a hat évet, és nagyon úgy tűnik, hogy lassan vége lesz.

A hatosztályos gimnázium egyik nagy előnye, hogy egyes tantárgyak négyéves anyagának elsajátítására hat év áll rendelkezésünkre. Ilyen tipikus tantárgy a történelem vagy a biológia.

Kezdetben kicsit megijedtem, mikor hetedikesként kilencedikes történelemlévkönyvet nyomtak a kezembe, de lassan-lassan rájöttem, hogy egyrészt nem olyan nehéz a kilencedikes anyag, másrészt nem kell semmit sem elsietni. Van időnk négy könyvet hat év alatt átvenni. Ugyanez volt a helyzet a biológiával. Nagy pozitívumnak tartom azt, hogyha egy-egy anyagrészt nehezen ment az osztálynak, azt volt időnk alaposan átvenni.

Változás-sokk

Nyilvánvalóan hat év alatt elő-előfordultak változások az iskola életében, így a minket tanító tanárok összetételében is. Ez utóbbit elég negatívan éltem meg: angol nyelvből hat év alatt négy taná-

rom volt. Mire kezdtem volna megszokni az egyiket, kiderült, hogy jövőre nem ő fog tanítani. Hasonló a helyzet a magyar nyelv és irodalommal is: Boldog Zoltán a harmadik magyartanárunk. Három tel-

jesen különböző stílusú tanár kezei alatt kell(ett) felkészülnünk az érettségire. Valahogy majdcsak összerakjuk...

A kollégiumi élet külön cikket érdemelne, azaz érdemelt is a Piár Futár előző számában. De annyit mindenképp meg kell említenem, hogy pozitívnak tartom azt a sok embert, akit megismerhettem a hat év alatt. Három kollégiumi igazgató, nyolc különböző prefektus, megszámlálhatatlan elballagott diák, és mindegyük üzen valamit a fiatalabb generációknak.

Menekülttábor?

Ami az osztályközösséget illeti, úgy érzékelem, hogy hat év alatt sokkal job-

ban össze tud kovácsolódní egy osztály, mint négy év alatt. Főleg, hogy fiúosztályról beszélünk. Ahogy Zsódi Tanár Úr is mondta, egy fiúosztályban öltözői hangulat van. Hétvégén korcsolyáztunk, kosaroztunk, meccsre jártunk, hét közben pedig a Tippmix és a Trollfoci volt a téma. Mindehhez hozzájárult Dékány Tanár Úr személyisége is: a katonás rend, fegyelem, precizitás, valamint a rengeteg túra, amelyekre elvitt bennünket nyáron, télen, tavasszal, ősszel, fagyban és kánikulában, esőben és hóban. Ez hatalmas pluszt adott az egyes személyeknek, valamint

az egész osztályközösségnek is. Az is igaz, hogy harmincketten kezdtük, most huszonhárman vagyunk. Hét ember hagyta el az osztályunkat, nem számlalva azzal a három fővel, akik külföldi tanulmányúton vannak, valamint a négy cserediákkal, akik nálunk időztek több-kevesebb ideig. Ezek alapján azt is kiírhattuk volna az osztályra, hogy: „menekülttábor”.

Azt, hogy hatosztályos piarista gimnáziumba járok, talán úgy tudnám megfogalmazni, hogy egy hatalmas kaland. Sajnos lassan a kaland véget ér, és közelg az egyik legnagyobb feladat: a búcsúzás.

Nagy Csongor, 12. A

Mézespálinka 2016

Immár tizenkettedik alkalommal rendezzük meg a piarista templomban Mézespálinka című adventi népzenei koncertünket, amely igen rövid idő alatt lett népszerű. A 2004-es első koncert után három-négy évvel már több száz néző tekintette meg a műsort, amely nemcsak a piaristák számára jelzi a Kiszjézus születésének közeledtét, hanem külsős családok számára is. A „Mézespálinka” cím arra a délvidéki népi hagyományra utal, hogy ilyen italt kizárólag karácsonyi ünnepkör idején fogyasztanak a tájegységen élők.

A műsorban az év eseményeire is utalunk. A cambridge-i St. Catharine kórusral bemutatott közös koncert anyagából

adventi énekeket szólaltatunk meg, külön szólószámmal szerepel majd Erdélyi Luca és Ivánovics Viktor, akik az idei „Fölszállott a páva” televíziós tehetségkutató versenyen értek el szép eredményeket. A Mentés Másként Trió a „Balladák és kolindák Bartóknak” című lemezéről játssza el immár hagyományosan a karácsonyi ihletésű tételeket. Csizmadia Anna előadóművész tanár gyimesi dallamokon, Kátai Zoltán énekmondó-művész pedig a historikus dallamainkon keresztül dicsőíti a karácsonyt.

A rendezvény december 20-án 18 órakor kezdődik. A Telin TV december 16-án, pénteken mutatja be a koncert rövid előzetesét. (F.G.)

KARÁCSONYI JÓTANÁCSOK

MIKÖZBEN A KARÁCSONYI SÜTEMÉNYT KÉSZÍTED, SZÓLJON A HÁTTÉRBE A CSENDES ÉJ.

Bevettük a román fővárost

A három tanulóból és egy tanárból álló magyar delegáció az őszi szünet hatodik napján, csütörtökön találkozott a szegedi piarista gimnázium parkolójában. Senki sem késte le az indulást az óraátállítás miatt, így időben elstartolhattunk Dékány tanár úr (kisbusz)vezetésével a magyar-román határ felé.

Első megállónk Temesvár volt, ahol Nagy Csongor csatlakozott hozzánk, mint a túra ötödik tagja. Vele teljes lett a csoport. A kiránduláson négy 12. A-s diák vett részt, név szerint: Papp Bence G., Körmendi Zoltán, Ritka József és Nagy Csongor. Vezetőnk Dékány Zoltán tanár úr volt.

A gépünk csak este fél nyolckor indult Bukarestbe a temesvári repülőtérrel, addig volt még pár óránk. Tettünk hát egy kisebb városnézést Temesvár belvárosában. Bár nem találtunk olyan helyet, ahol jegyet lehetett volna vásárolni a helyi közlekedés járműveinek használatára, muszáj volt kijutnunk valahogy a reptérre. A buszon sem tudtunk jegyet venni, tehát önhibánkon kívül bliccelni kényszerültünk. Se jegy, se ellenőr, a legjobb párosítás.

Ki gépen száll fölébe

A reptérre megérkezve vettünk helyi jegyeket, legalább a visszaútra. A Temesvár melletti repülőtér is tartogatott 1-2 kisebb meglepetést számunkra. Nagy Csongor táskájában találtak valamit, amiért csak pár perces átvizsgálás után engedték tovább a gyanúsítottat pereputtyával együtt. Elmondása szerint semmi olyan tárgyat nem hozott magával, ami a szabályokkal szembemenne. Hogy mit vizsgáltak, azt nem közölték velünk, ebből kifolyólag Nagy Csongor állítását sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudjuk.

A temesvári reptér egy egészen kicsi, de annál takarosabb légikikötő. A két váróterem közül az egyikhez csak egy mellékhelyiség társul, ami nem melleleg koedukált. Ez kicsit meglepő pont egy reptéren.

Kicsivel több, mint egy órás várakozás után elfoglaltuk a helyünket egy Ryanair által lízingelt Boeing 737-en. Az út a román fővárosig csupán 50 percig tartott. Mikor leszálltunk, Bukarestben esett az eső. Itt sem akartunk bliccelni, megpróbáltunk jegyet venni. Egy arra járó néni

segített nekünk, aki – miután megtudta, hogy magyarok vagyunk – elszámolt magyarul ötig, így mutatva, hogy ennyi emberre lesz elég a jegy. Megköszöntük a segítőkészséget, és már indultunk is a reptéri busszal a város szívébe, ahol a szállásunk volt.

Night Club felett az élet

A szálláshoz vezető buszút közel azonos hosszúságú volt (legalábbis időben), mint a repülőút. Negyven perc alatt értünk be a központba. Pár perc keresgélés

és után megtaláltuk a szállásunkat, ami a város „ütőere” mentén volt az 4. emeleten. A társasházban egy Night Club felett laktunk, az első naptól lehetetlen volt eltéveszteni. Felmentünk az emeletre, ahol egy tőlünk barnább bőrű ember várt ránk, vastag szivarral és a ház kulcsaival a kezében. Az előszobában piros lámpa világított. Felvetődött a kérdés valamennyiünkben: vajon jó helyen járunk-e?

Dékány tanár úr megbeszélte a részleteket, és megkaptuk a kulcsunkat. Egy tágas belvárosi lakás volt a miénk két és fél napra, három szobával, jól felszerelt konyhával és szép fürdőszobával. Láthatatlan internet és laptop is járt a szálláshoz, szóval összkomfortos ellátást kaptunk. Lefekvés előtt még kiruccantunk röpké fél órára feltérképezni, hol is lakunk, milyen környékre jöttünk.

A belvárosban

A belváros tekintetében bátran kijelenthetem, hogy mindannyiunkat pozitív csalódás érte. Bármelyik közép-európai várossal felveheti a versenyt Bukarest. Modern épületek, melyek tetején hatalmas reklámfelületekben furdóttak a város épületei. A belváros nagyon szép, és ahhoz képest meglehetősen tiszta, mint amit róla állítanak. Sok épületet tataroztak vagy éppen újítottak. Úgy vettük észre, hogy a belvárosra igen sok figyelmet fordítanak.

Másnap reggel felfedezőútra indultunk. Először gyalogosan megnéztük a rendkívül hangulatos óvárosi részt, betértünk pár ortodox templomba, és ellátogattunk a parlamentbe is. A város nem túl turistabarát abból a szempontból, hogy a közlekedés meglehetősen kaotikus. Bukarestben az tapasztaltuk, hogy a piros az alternatív zöld. Az autók ott előznek, ahol tudnak, ezzel nem kis indulatokat szítva egymás iránt. Annyit dudálnak a román sofőrök egymásnak az ilyesfajta manőverek közben, hogy Budapest hozzájuk képest csendes város. A bukaresti vezetési „etiketthez” még hozzátartozik, hogy az autók nem a gyalogátkelőhely előtt állnak meg, hanem a zebra közepéig belógnak. Teljesen bevett szokásnak tűnt nekik, nekünk annál kevésbé volt az. Egyesek azonban visszatolattak, amikor realizálódott bennük, hogy már nagyon piros az a sárga, de ez volt a ritkább.

A másik dolog, ami nem teszi ezt a várost a legturistabarátabbá, az a tömegközlekedés szervezetlensége. A buszmegállók között 2-3-szor annyi távolság van, mint például Szegeden, de ezt még lehet abszolválni. A buszmegállónál lévő tábla körülbelül az ember fejéig ér (nem túl magas), és azok a buszok vannak feltüntetve rajta, amelyek ott megállnak. Egyéb menetrendek hiányában volt arra példa, hogy hosszasan kellett várakoznunk egy-egy járatra.

A parlament, a diktátor és a diadal

Délelőtt ellátogattunk a parlamentbe, amely a világon a harmadik legnagyobb alapterülettel rendelkező épület (330 000 m²). Dékány tanár úr kivételével mindenkinek sikerül ingyen beleszánni. Ebbe a gigantikus méretekkel rendelkező és legalább ilyen szép belsővel kialakított épületbe tettünk betekintést, mintegy 45 percen keresztül, amely lenyűgözőt

minket. Az idegenvezetés után levontuk a következtetést: kínaiakkal és gyerekekkel nem szabad egy csoportba kerülni...

Elgyalogoltunk Nicolae Ceaușescu sírjához is, aki feleségével nyugszik – immáron közös sírban – egy, a város központjától távol fekvő temetőben. Meglepetésünkre nem volt összefűjva vagy megcsúfítva a nyughely semmilyen formában. Még nekünk is, akik nem éltek Ceaușescu diktatósága idejében, megrázó volt a „találkozás” a rettegett alakkal, pedig csak olvastunk róla, illetve másodkézből tudjunk, milyen is volt ő.

A következő állomás a Steaua Bukarest futballcsapat stadionja volt, ahová sajnos nem volt szabad a bejárás, de azért összeálltunk egy csoportképre a stadion előtt egy FK Szegei sállal a kezünkben.

Nem-nemzeti ételek

Körmendi Zoltán forszírozására kipróbáltuk a román különlegességnek számító shaormát, ami valójában egy arab kaja. Leginkább gyroszhoz lehet hasonlítani. A shaorma elfogyasztása után beültünk egy francia étterembe, tévedésből. La Plácinte volt a neve, Nagy Csongor pedig azt hitte, hogy az egy palacsintázó. Bedőlünk neki. Már sötét volt, mikor felszálltunk a buszra, hogy eljussunk a román diadalívhez, amit az első világháború után építettek, mint méltó szimbólumot a győztes Románia számára. Egy négysávos körforgalom közepén volt ez a 27 méter magas építmény, amin épp folytak a munkálatok, tehát csak az út túloldaláról tudtunk megnézni.

Este Nagy Csongor értesült afelől, hogy sikeresen letette angolból a nyelvizsgát (ezúton is gratulálunk neki!), és ennek öröme mindenkit meghívott egy pofa sörre. Egy remek nappal a hátunk mögött, teli élményekkel aludtunk el.

Másnap korán reggel indulnunk kellett a reptérre, mert 8.30-kor már startolt a temesvári gép. Már álltunk a sorban, mikor pár repülőtéri operátor átirányított minket egy másik kapuhoz, amit elméletileg most nyitottak meg. Belecsöppentünk egy 4x olyan hosszú sorba, mint ahonnan elküldtek minket. A sor szerencsére gyorsan haladt. Nagy Csongor természetesen nem szakított a tradíciókkal, és a bukaresti motozöröknek is adott pár percnyi munkát. Átrepültünk a havas Kárpátok felett, hogy aztán kocsiba szállva hazafelé vegyük az irányt. Összességében egy remek kirándulást tudhat maga mögött egy csapat, amit a családi hangulat és Bukarest színessége jellemezhet leginkább.

PBG

Hosszú hétvége Krakkóban

Mint minden ősszel, most is megrendezték a krakkói Piarista Ifjúsági Találkozót, ami idén egy extra nappal bővült, így már csütörtök hajnalban elindult a 32 fő szegei csapat.

Az odaút

Ez a 32 fő eredetileg 60 fölé rúgott, de a lengyel szervezők korlátozott számú piarista diákot tudtak fogadni, így sorsolás következett.

A megszokottól eltérően most nem egy buszba sűrűsödött az összes magyarországi piarista, hanem indult egy másik osztag Nagykanizsáról is, így mi csak a kecskemétiakat vettük fel.

Az út 11 és fél óráig tartott, így kora este értünk a krakkói piarista gimnáziumhoz.

A regisztráció után kaptunk egy nyakba akasztható kártyát, illetve egy tornaszakot, a megszokott póló idén sajnos elmaradt. A nyitó rendezvény 8-tól volt az iskola hatalmas aulájában, itt a nyári „nagy találkozó” eseményeit elevenítették fel videós formában, majd vacsora gyanánt kapott mindenki egy muffint. Az este további részét a tornateremben töltöttük szentségimádással és énekléssel.

Városnézés, és elmélyülés a hitben

A pénteki nap egy előadással indult. A találkozó során mindig tartanak egy lengyel előadást egy hitét megtaláló emberről. Ez alatt a magyarok többsége bepótolta az éjszakai alvás nagy részét. Délelőtt egy kiscsoportos beszélgetésben vettünk részt, „sajnos” csak nemzeti körben, internacionális csoportok idén nem alakultak.

Az ebédet követően ismét egy prezentáció következett, de ezt mi magyarok városnézésre használtuk fel, ami egy kicsit rövid lett. Krakkót nem lehet megenni, sokan voltunk már itt korábban, de mindig sikerült valami újat és szépet felfedezni.

Este a misére érkeztünk vissza, ami után a vacsora következett. Este pedig egy lengyel filmet néztük meg, felirat nélkül. Előtte a szervezők egy flashmob-szerű piarista táncos megmozdulást rö-

tőztek. A késő este az előző naphoz hasonlóan telt, nagyjából hajnali 1-kor kerültünk ágyba – pontosabban, a hálózsákba.

Keresztút és a keresztény buli

A szombati napon a reggeli után 9 órakor mentünk Kalwaria Zbrzydowska, ami Krakkótól kb. egy órára volt busszal. Ez egy közismert lengyel zarándokhely, idejárt még maga II. János Pál pápa is elmélni és imádkozni megválasztása előtt, volt még ott ezen kívül egy monostor is. A hegyes-völgyes tájon teljesítettünk egy keresztutat.

A program szerint egy zenés fesztivál következett volna, de mi, magyarok ezt kihagytuk, és inkább Krakkó

két modern stílusban épült templomát néztük meg. Az első a Szent II. János Pál Pápa Templom volt, amelynek érdekessége, hogy az épületen belül legalább még 5-6 kisebb kápolna van. Az aljában pedig volt egy külön magyar kápolna is, amelynek falán magyar szentek és boldogok voltak láthatók. Jó volt ilyenrel találkozni, de ha belegondolunk a lengyel-magyar barátságba, ez teljesen érhető is.

Legjobban a szombat estét vártuk, mivel ekkor volt a Christian Party, vagyis a papok és a diákok együtt ropták a piarista táncokat. A multság idén is fergeteges volt, természetesen a csángó „Ördög útja” tánc is belefért, ami sokak kedvence. A késő esti imát most egy lengyel katolikus együttes segítette kiváló énekekkel. Volt, hogy az egész tornaterem egymásba kapaszkodva énekelte a nyári világtalálkozó himnuszát. Nagyon szívmengető élmény volt, és csodaszép zárása volt ennek a hosszú hétvégének.

Az utolsó nap a búcsúzásról szólt, a reggeli mise után elindultunk a hosszú hazafelé vezető útra. Ez viszont egyáltalán nem volt szomorú, mert a szegei végzősök és kecskeméti diákok barátságot kötöttek egymással. Mondhatnánk, hogy „this is the beginning of a beautiful friendship”.

Köszönjük a szervezést Nagy Mariann tanárnőnek és Csizmadia Zsolt tanár úrnak.

Boga Szabolcs, 12. A

Decemberi nyári emlék

VÍZI BICIKLITÚRA

Múlt nyári biciklitúránk Kiskunfélegyházára és környékére indult. Dékány tanár úr vezetésével keltünk útra, Ritka József osztálytársunknak és családjának vendégszeretetét élvezhettünk – mindössze négyen.

Az odaút a tűző nap és egy MÁV-os szervizút (pusztaösvény) használata miatt nagyon kényelmetlenné vált, de az összetartó kis csapat végül megérkezett Kiskunfélegyházára. Este tarisznyás vacsorával és medencézéssel zártuk a napot.

Másnap Bugacra indultunk, ahol meglátogattunk egy egykori bencés kolostort, a pusztamúzeumot és az elmaradhatatlan ménest. Bugacról Kiskunmajsára tekintük tovább, ahol a fürdőben töltöttük a délutánt, majd estére visszatekertünk szállásunkra.

Harmadik napunkat a városban kezdtük. Kiadósat reggeliztünk, utána városnézést tartottunk. Első célállomásunk a Börtönmúzeum volt, ahol Rózsa Sándor és társai (köztük Dékány tanár úr egyik felmenője), a köztörvényesek és politikai bebörtönzöttek sorsával és életkörülményeivel ismerkedtünk meg. Láttunk szélmalmot a Monarchiából és néhányat a 19-20. századi mezőgazdasági eszközökből.

Délután Töserdőre mentünk, ahol mi mást csinálhattunk volna, mint strandol-

tunk egyet! Még ezen a napon elbúcsúztunk Csíkos Barna túratársunktól, aki egy nappal hamarabb fejezte be a túrát, mivel egy matematikakonferencián vett részt.

Az utolsó napon csupán hárman, Dékány tanár úr, Jozsó és én indultunk Szegedre. Jó tempóban, kényelmesen teljesítettük a távot. Dorozsmán benéztünk Tóth Ábrishoz, Tóth Károly tanár úr fiához, egykori osztálytársunkhoz, aki szeptemberben már Amerikában kezdte a tanévet. Az Ábristól vett búcsú után egymástól is elköszöntünk, és készültünk a következő túránkra.

Hogy miért is volt ez vízi biciklitúra? A sok strandolás miatt, amelyek nagyon jól jöttek a nagy melegben, és pihentetővé tették a kirándulást, no meg persze a 12 liter víz miatt, amit egyik nap ittam meg, nagy melegemben...

Köszönjük a szervezést osztályfőnök úrnak, és a szíves vendéglátást Jozsó nagyszüleinek.

PESTTŐL BAJÁIG – EGY KENUTÚRA TÖRTÉNETE

Augusztus 4-én indultunk kenutúrára, összesen tízen, Gábor Bence öregdiák kíséretében. A tököli kompnál szálltunk vízre. Idén velünk tartott két „vendégmunkás”: Fazekas Gábor a 12. B-ből és Ruzs Regő, osztálytársunk öccse. Természetesen nem maradhattak

el a kenutúrák finomságok: a babos kolbász, a turbózott gyümölcsleves vagy a kenyérbetétes sajtos tészta. Ezek persze Michelin-csillagos éttermi fogások, és nem lehetne jobbat kívánni – a folyóparton. Volt eső, szél, napsütés, vér, sok élmény és boldogság.

Szinte valamennyien összeszokott kenutársak voltunk. A társaság végig kiváló hangulatban volt, sokat poénkodtunk, és nagyon megcsapott minket az utolsó év szele.

A vízről láthattuk Papp Attila tanár úr és László Imre tanár úr szülővárosait, a hidakat és persze a Dunát szélteben, hosszában.

Mégsem volt felhőtlen a túra. Egyik este óriási szél volt, amely félelmet keltett a nyekergő és zúgó fák alatt alvókban. Az ezt követő reggelen egy kis eső keserített minket. A legzavaróbbak azonban a szúnyogok voltak: minden este fáradhatatlanul támadtak. De mindenért kárpótolt minket a látvány és a hangulat. Végül – régi szokás szerint – egy nappal hamarabb fejeztük be a túrát, augusztus 7-én délután. Sajnos másnap délig kellett várni, hogy „meggyógyuljon” a minket hazaszállító mikrobusz.

Javasolom mindenkinek, hogy menjen kenutúrákra, főleg a dunaiakra. Minden szempontból felejthetetlen élményt nyújtanak.

Köszönjük a szervezést Dékány Zoltán tanár úrnak, a kísérést Gábor Bencének, Fazéknak és Regőnek pedig a bizalmat, hogy velünk tartottak, és persze Vili Béla bácsinak a fuvarozást.

Körmendi Zoltán 12. A

„S ha elátkozza százszor Pusztaszer”

Ópusztaszer választottuk utolsó osztálykirándulásunk helyszínéül 2016. szeptember 14-én. Az előző évek gyakorlatától eltérően nem busszal, hanem biciklivel indultunk neki az útnak, amely jó hangulatban telt Mészárosné Szabó Tünde tanárnő és László Imre tanár úr kíséretében. A szállásunk a Nemzeti Emlékpark melletti kemping volt, ahol faházakban laktunk. Hála a jó Istennek csak egyetlenegy defekt volt, de az is már szinte a szállásnál, amit aztán László Imre Tanár úrnak sikerült megjavítania.

Az előző évekhez képest ez a kirándulás nem arról szólt, hogy minél több és érdekesebb látnivalót megnézzünk, hanem hogy jól érezzük magunkat, és még formálódjon a csapatunk. A háromnapos program abból állt, hogy megnéztük Feszty-körképet, volt lovasbemutató, illetve egy irodalmi vagy történelmi előadás (itt lehetet választani).

A park skanzen részét is bejárhattuk egyénileg, kisebb csoportokban, amelynek során jócskán gazdagodtunk egymás családi történeteivel. Amíg mi a skanzenben sétáltunk, addig a többiek röplabdamerkőzést rendeztek.

Az ebédek, vacsorás sem voltak rosszak, az ottani csárdában ettünk. Kivéve a szerda estét, amikor a lányok vállalták, hogy főznek egy finom chilis babot. Csütörtök este táborúzzal, süttögetéssel zártuk a kirándulást, bár még péntekre volt tervezve egy program. Ez pedig nem más volt, mint egy kis strandolás Sándorfalván.

A visszaúton többeknek nehezebb volt tartani a tempót, amit Angyal Tanár úr diktált, de végül mindenki egyszerre ért vissza az iskolához.

Aleksza János, 12. B

A Foucault-inga rejtélye

A Patrocínium keretében érkezett iskolánkba a Szegei Tudományegyetemről Ignác Ferenc professzor, aki érdekes, izgalmas fizikai kísérleteket mutatott be, itt-ott propagandaszövegekkel fűszerezve.

Az elejétől fogva érezhető volt, hogy Ignác professzor nem akárci. Izgalmas kísérleteket hozott, kiválóan magyarázott és sem stílusához, sem szakértelméhez nem fér kétség. Részletesen bemutatta az eszközöket, elmagyarázta a működési elvüket. Volt szó lézerekről, a nem látható tartományba eső fényről, hullámokról, elektromosságról. Mindezeket kellő humorral adta elő. Megosztotta velünk a fizikusok mindennapi szokásait: például, hogy a gyufát lézerral gyújtják meg. Ennek megfelelően járt el az előadás ideje alatt többször is...

Számomra a legmegérintőbb kísérlet a Föld forgásához kapcsolódott: egy lengő ingába homokot szórt, kitérítette, és elforgatta az inga alatti tálcát. Mindezt úgy, hogy maga az inga mozgásának iránya nem változott. Az eredmény pedig: az inga egy virágformát rajzolt a homokba. A szerkezetet egyébként Foucault-ingának nevezik.

Az előadásból nem hiányzott némi reklám sem. Többször elhangzottak a következő mondatok: „a megfelelő eszköz nem fért be a kocsiba, de majd megbeszélünk egy időpontot, eljötök az egyetemre és megmutatom.” Vagy például a következő: „aki az SZTE fizika szakára jön, azzal az első években találkozunk...”. De hát erről is szól a pályorientáció.

Összességében egy nagyon színvonalas előadást halhattunk egy kiváló előadótól, reméljük, még sokat fogjuk látni a katedrán.

Nagy Csongor, 12. A

* * *

„MINDEN TUDOMÁNYBAN TANULHATTAM VOLNA ELEGET ÉS SZÉPET, DE A FIZIKÁBAN TANULOK ÉS EGY-SZERSMIND MULATOK, GYÖNYÖRKÖDÖM IS.”

Hedlik Ányos

Újságírás és ami mögötte van

A Patrocínium első napján Vida-Szűcs Imre öregdiák, a Délmagyarország szerkesztője tartott előadást munkájáról és munkahelyéről. A bemutatóra a Piár Futár diákújságírói mellett összesen közel 30 ember érkezett. A terem csordultig megtelt.

A 2008-ban érettségizett előadó kitért arra, hogy ő csak az utolsó két évében járt a szegei Piárba, előtte a pannonhal-

mi bencéseknél tanult, ott ismerkedett meg az újságírással a Pannonhalmi Zsemle nevű iskolai lapon keresztül. Az érettségi után a Szegei Tudományegyetem Bölcsészettudományi karán tanult kommunikáció és médiatudomány szakon, nyomtatott sajtó szakirányon. Másodévesen került a Délmagyarországhoz mint gyakornok, de – ahogy fogalmazott – „ott ragadt”, és azóta már szerkesztő munkakörben dolgozik.

A napilapról is beszélt, amelyről megtudtuk, hogy naponta 42 ezer példányt nyomtatnak ki, és már 106 éve jelenik meg Csongrád megyében. A szegei kiadás neve a Délmagyarország, a makói, vásárhelyi, szentesi verzióé pedig Délvilág, tartalmuk között azonban kevés különbség van.

Vida-Szűcs kezdő újságíróként többek között a Csörög rovatot kezelte, ahol az olvasók telefonjait fogadta. Volt, aki gázszerelőt keresett rajta keresztül, más köszönetét tolmácsolta az ismerősén segítő mentősöknek.

Érdeklődésként kiemelte, hogy egy újságírónak nincsen kötött munkarendje.

Régen fél nyolc körül érkeznek be a munkatársak a szerkesztőségbe, majd fél kilenckor egy értekezletet tartanak, amikor megbeszélik, ki miről fog írni, illetve ki megy a sajtótájékoztatóra vagy a fontosabb eseményekre.

Imre szerkesztőként leginkább délután dolgozik, mikor a már kész cikkeket és képeket kell a másnapi újságba minél szebben beilleszteni. Gyakran új címet is kap egy-egy nyersszöveg, és a mondatok mennyiségéből is faragnia kell. Volt, hogy ez eltartott késő estig, nem ritka, hogy 11-ig benn ül a Szabadkai úti épületben.

A szerkesztője mesélt a legérdekesebb cikkeiről is. Egyszer például az újságból derült ki, hogy a vastelepre leadandó autóröncs lopott volt, és a rendőrség az újságban megjelentek alapján indított nyomozást. Kiemelte még, amikor a dorozsmai romákról írt riportot. Akkor sem volt egyszerű dolga, pedig minden ellenszenv nélkül ment oda.

Összefoglalva egy színes, a helyi újságírói, szerkesztői életet személyes példákön keresztül bemutató előadást halhattunk.

Boga Szabolcs, 12. A

„Szerelmes lettem Istenbe” Beszélgetés Kürti-Bokor Judit piarista nővérrel

Az adventi időszakban iskolánk adománygyűjtést szokott hirdetni a nagykárolyi piarista nővérek javára. Ez idén sem volt másképp, ezért is szeretnénk most bepillantást nyerni az ő életükbe. Jutka nővért kérdeztük a kezdetekről, a hivatásáról és a mindennapjaikról. A nővérek minden felajánlást szívesen fogadnak, hogy szebbé és könnyebbé tegyék a rájuk bízott gyermekek életét.

Mit lehet tudni a piarista nővérekről?

Minden egy fiatal olasz lánnyal kezdődött, akit Celestina Donatinak hívtak, és a szentéletű piarista lelkivezetőjével, Celestino Zinivel. Ez az 1800-as évek végén történt Firenzében. Celestina nagyon sokáig kereste az élete értelmét, bár már 19 évesen érezte Isten hívását, és el is határozta, hogy szerzetesnővér lesz, de csak 41 éves korában alapította a Kongregációkat. A közties években nagyon sok mindent kipróbált, megjárta más rendet is, kereste Isten akaratát. Nem volt szándékában újat alapítani, de rá kellett jönnie, hogy egy olyan sokoldalú hivatás, mint az övé, mindenképpen piarista. Lelkivezetője és gyóntatója olyan nagyon szerette Kalazanci Szent Józsefet, hogy ezt a ragaszkodást, szeretetet átültette az ő szívébe is. Celestina anya tulajdonképpen miatta lett piarista. 1889 meghatározó év az ő életében, és a mienkben is. Június 24-én megszületett a Piarista Nővérek Kongregációja. Celestina anya tanítónői oklevéllel rendelkező fiatal nő volt, aki Kalazancius lányaként élte a mindennapokat. Nem is meglepő tehát, hogy 1890 januárjában egy ingyenes népiskolát nyitott növértaisaival együtt fiatal lányok számára. Tulajdonképpen ez volt az ő első műve, amit életében létrehozott. Ezt követte számtalan hasonló intézmény, aztán az első piarista oázis, az első bentlakásos iskola lányok számára. A piarista atyák foglalkoztak a fiúkkal, Celestina anya nővérei pedig a lányokkal. Megszülettek az első óvodák, az első művészeti és szakmai iskolák, melyek a fiatal lányokat varrni, hímezni tanították, hogy meg tudjanak élni. 1899-ben nyi-

totta meg kapuit az első gyermekotthon a bebörtönzötték lányai számára. Ez már olyan ház volt, ahol a gyerekek a mindennapjaikat élték. Olaszország-szerte nagyon sok ház nyílt, hisz sok volt a hivatás. Celestina anya életében már 14 ház működött.

1925-ben, március 18-án követte Celestina anya Kalazanciust, Zini atyát és a több mint 30 piarista nővért a mennyei

jűk a piaristaságunkat. Tehát nem jöttünk idegen földre. Minden szempontból hazajöttünk. Nagykárolyban van Kalazanci Szent József plébániatemploma, és itt van a róla nevezett iskola is. Ez számunkra nagyon fontos. Mi elsősorban szerzetesek vagyunk és másodsorban piaristák, ezért a templom és iskola minden számunkra. A nagykárolyiak, a környékbeliek, az egyházi előljárók, a plébános atyák nagy szeretettel fogadtak bennünket. Nagyon szeretünk itt élni, sok barátunk van, a gyerekeink szeretetteljes környezetben nőnek fel. Isten konkrétan belenyúlt az életünkbe, hogy valami csodálatos szülessen az érintése által.

Őn miért választotta a piarista szerzetesi hivatást?

Legelőször azt éreztem, hogy a szerzetességre kaptam meghívást. Hogy nagyon egyszerűen fogalmazzak: szerelmes lettem Istenbe. A többi már valahogy magától alakult ki. Olvastam a különböző karizmákról, kerestem a hogyan, mert a miért már világos volt. Egy pár dologban biztos voltam, talán viccesnek tűnhet, de például meggyőződésem volt, hogy olyan rendet válasszak, ahol hagyományos szerzetesi ruhát viselnek. Picivel később az lett a fontos, hogy gyerekekkel foglalkozzam, majd úgy éreztem, hogy nem csak tanítani szeretnék egy iskolában, hanem valami többet tenni elhagyott gyerekekért. Aztán szép lassan egymásra épültek a kis hogyanok, hogy a végén kirajzolódjon az út, amely a piarista nővérekhez vezetett. Egy idős piarista atya, aki a lelkivezetőm volt az egyetemi évek alatt, nagyon sokat segített megérteni az apró jeleket, melyeket Isten hintett el előttem. Ő volt az első jel, ő szerettette meg velem Kalazanciust és az ő lelkiességét.

Celestina Donati mivel újította meg a piarista karizmát? Másként gondolkodott, mint Kalazancius?

Celestina anya mindig-ig végig piarista volt, Kalazancius lánya. A Kongregációt nem is a sajátjának, hanem Kalazanciusnak tulajdonította. Minden érdem Kalazancius atyánké volt, semmit sem tartott meg

hazába. Nem csak alapítónk, hanem azóta égi pártfogónk is lett, akinek közbenjáró imájára mindig számíthatunk. Halála után méltó társai követték a rend irányításában, akik mindig szem előtt tartották karizmáját, lelki örökségét és a vágyat, hogy hitvallásunkhoz híven tanúságot tegyünk Jézus Krisztusról, aki befogadja, magához öleli és megáldja a gyermekeket.

125 év elteltével ma már nem csak Olaszországban, hanem Braziliában, Nicaraguában, Kongóban is vannak nővéreink. Hogyan történt a nagykárolyi alapítás?

Érdekes dolog egy új alapítás. Ezt most már én is tudom, nem csak Celestina anya. Friss diplomával a kezemben érkeztem Firenzébe a piarista nővérekhez. Egy partiumi magyar lány az olasz nővérekhez. A képzés ideje nagyon szép volt, de mindig is ott élt a vágy a szívemben, hogy hazahozzam a lelkiességemet, karizmámat az enyéim közé. 1725 óta él a piarista lelkiesség Nagykárolyban, amióta először érkeztek piarista atyák a városba, majd 1948-at követően, a szétszórás évei után sem halt ki. Alapvetően újat nem hoztunk, de azért kicsit mégis más, ahogy mi megél-

magának. Biztosan tiltakozna az ellen, ha azt mondanánk, hogy megújította a piarista rendet, mert az úgy volt jó, ahogy Kalazancius megálmodta. Természetesen valamiképpen mégis változott az eredeti karizma. Én is remélem, mint Kalazancius lánya, hogy alapjában a karizma nem változott, csak egy kicsit nőiesedett a mi esetünkben, és az évek folyamán a Szentlélek sugallatára olyasmivel gazdagodott, ami Isten akarata volt. Eltelt 300 év...

Mi a feladata a nővéreknek? Hogyan foglalkoznak a gyerekekkel? Jelenleg hány gyerek lakik a nővéreknél?

Említettem már, hogy a piarista nővérek elsősorban szerzetesek, Istennek szentelt nők. Ezért fő feladatuk az imádság. Amit legelőször meg kell tanulniuk, az az, hogyan kell ráhagyatkozni az isteni Gondviselésre, Istenben élni, Istennel tölteni a hétköznapiakat és ünnepeket. Csak ezután jöhet minden más. Régebben egy piarista nővér csak tanárember lehetett, vagyis óvónő, tanítónő, tanárnő. Most már egyre több köztünk a hivatásos nevelő, szociális munkás, gyógypedagógus, teológus. Persze mindezek mellett szakácsnők, varrónők vagyunk, takarítónők s még sok olyan más mesterséget is elsajátítunk, amit egy anya a családban. Nagykárolyban család típusú gyermekotthonunk van és szociális napközink. Jelenleg főállásban aggódó anyák vagyunk mind a négyen, akik figyelemmel, következetességgel és leginkább szeretettel próbáljuk egyengetni a ránk bízott életét. Próbálunk otthont teremteni a gyerekeknek. Bori nővér a Kalazanci Szent József iskolában is tanít, Ágnes nővér délutánonként a napköziben együtt tanul a gyerekekkel. A ránk bízott gyerekekről, fiatalokról addig gondoskodunk, amíg befejezik tanulmányait, és önállóan lábra nem tudnak állni. A gyermekotthonban 23 lányunk van és 3 fiúnk, a napköziben pedig 30 nagykárolyi nehéz sorsú gyerek. Tanuló háznak is hívjuk magunk között, mert nagy hangsúlyt fektetünk arra, hogy a gyerekek iskolába járjanak és felkészülve menjenek el az órákra. Itteni munkánk során a legfőbb célkitűzésünk, hogy ezek a fiatalok is rendszeresen meleg ételhez és tanulási segítséghez jussanak. Arra törekszünk, hogy családjaik rendezetlen körülményei ellenére, ők is támogatást nyerjenek a biztonságos felnövekedéshez. Ők mindannyian a mi gyermekeink.

Szeretnénk igazi oázissá válni, ahol a gyerekek megtanulják, hogyan kell a világot szebbé tenni gondolataikkal, lényükkel, fényükkel, szeretetükkel. Ehhez kérünk a Jó Istentől mindannyiunk számára kegyelmet és áldást!

Tóth Zsanett, 12. B

A kislíú és a betlehemi jászol

A kislíú nagypapáját látogatta meg. Fafaragó volt az öreg. Éppen egy kis Betlehemben dolgozott. Már jó sok szereplő sorakozott készen az asztalon, mikor a kislíú megérkezett. Odakönyökölt az asztalra, két tenyerére támasztotta fejét. Hirtelen a kis Betlehem alakjai közt érezte magát. Mintha belülről mozgatná valami – belépett az istállóba a kis játékfigurákkal együtt... Amint az istállóba belépett, rátekinített a jászolban fekvő Gyermekre – és a Gyermek visszanezett rá...

Ekkor hirtelen ijedtség fogta el a kislíút. Könny szökött a szemébe.

– Mi bajod? Miért sírsz? – kérdezte a Krisztus-gyermek.

Szipogva válaszolta a kislíú: – Mert semmi ajándékot nem hoztam számodra.

– Pedig szívesen elfogadnék tőled valamit! – szólt a jászolból a Gyermek. Erre a kislíú nagyon fellelkesedett:

– Mindenem neked adom, amim csak van: kisvasútomat, festőkészletemet, az új biciklimet!

– Tulajdonképpen – mondta a Kislíú – valami mást szeretnék kérni tőled: három dolgot.

– Szívesen, – vágta rá a kislíú – de hát mit? – Add nekem az utolsó házi feladatodat! A kislíú elpirult és lehorgasztotta fejét. Olyan közel bújt a Kislíúhoz, hogy amit mond, senki meg ne hallhassa – és ezt suttogta: – Elégtelelt kaptam rá!

– Ezért kell nekem! – mondta a Kislíú. Mindig hozzám hozd el, ami elégteleltre sikerült.

– És aztán – folytatta a Kislíú – azt szeretném, ha nekem adnád a tejes bögrédet!

– De épp ma törtem össze! – sópánkodott a kislíú.

– Éppen ezért akarom, hogy nekem add! – szólt a jászolban fekvő Gyermek. Hozz el mindent nekem, ami az életemben összetört. Én majd éppé teszem.

– Harmadjára – szólt a Kislíú – a válaszodat szeretném, amelyet édesanyádnak adtál, mikor megkérdezte, hogyan tört el a tejes bögre. Ekkor a kislíú elkezdett sírni. Zokogva mondta:

– Édesanyámnak azt mondtam: elejtettem a bögrét. De ez hazugság. Mérgemben vágtam a földhöz.

– Látod – szólt a Kislíú – éppen ezért akarom a válaszodat is. Hozz el mindent nekem, ami rossz az életemben: hazugságaidat, durcáskodásaidat, bűneidet... Újra meg újra meg akarom bocsátani hibáidat. Kézen akarlak fogni és az utat mutatni neked. És a Kislíú a kislíúra nevetett... És az csak nézett és hallgatott és csodálkozott...

ÉG SZÜLTÉ FÖLDET,
FÖLD SZÜLTÉ FAT,
FA SZÜLTÉ ÁGAT,
ÁGA SZÜLTÉ BÍMBAJÁT,
BÍMBAJA SZÜLTÉ VIRÁGJÁT,
VIRÁGJA SZÜLTÉ SZENT ANNÁT,
SZENT ANNA SZÜLTÉ MÁRIÁT,
MÁRIA SZÜLTÉ KRISZTUS URUNKAT,
A VILÁG MEGVÁLTOJÁT.

ÚJRAKEZDÉS

Novella- és verspályázat

A piarista oktatás 25 éve, 1991-ben indult újra Szegeden. Ebből az alkalomból a magyartanárokból álló munkaközösség jubileumi irodalmi pályázatot hirdetett Újrakezdés címmel a patrocíniumi ünnepségsorozathoz kapcsolódóan. A beérkezett alkotásokat Angyal László, Boldog Zoltán, Keserű György, Szalóki Noémi és Zsova Tamás pontozta, így alakult ki a végeredmény. Jelenleg két kategóriában (novella és vers) közöljük a nyertes műveket. A szövegeknek nem kellett feltétlenül és közvetlenül kapcsolódnia a piarista újrakezdéshez, a pályázat címét gondolatébresztőnek szántuk. Megrendítő írások születtek.

A pályázat díjazottjai:

1. helyezett (vers): Balogh Dénes, 12. A
1. helyezett (vers): Papp Bence Gábor, 12. A
1. helyezett (novella): Ruszcsák Bori, 10. A
2. helyezett (vers): Hódi Ádám, 8. A
2. helyezett (vers): Tamás Tünde Dóra, 10. A
3. helyezett (novella): Csíkós-Kumbor Dominika Erika, 10. A
3. helyezett (vers): Csíkós Barna, 12. A

***

RUSZCSÁK BORI: ÚJRAKEZDÉS

Szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna. Lea arra gondolt, talán jobb is, hogy nem hozott esernyőt. Legalább tud mit mondani az anyjának, ha felhívja. Úgyis mindig azzal nyaggatja, hogy miért nem mozdul már ki egy kicsit. „Miért kell mindenkinek erőszakoskodnia? – gondolta Lea. – Miért nem hagytok nyugodtan a házban?” Közben ezen gondolkodott, megjött a villamos. Lea régen kocsival járt. De amióta Máté elment, rá sem bírt nézni az autóra. Nem arról van szó, hogy meghalt vagy beteg lett volna. Semmi... Csak egy este, amikor Lea begördült a felhajtóra, és nem látta Máté autóját, pedig nála senki nem rajongott jobban az autókért, szóval azon a májusi estén kísérteties csönd fogadta Leát a házba lépve. Házuk Újszegeden állt, amerikai stílusban épült, szép fehér homlokzattal, zöld fűvel, ahogy a mesekönyvben meg volt írva. Csak azt felejtették ki, hogy a hercegnek nem elég a kastély, meg a fehér ló. Neki hercegnő kellett. De Lea nem volt eléggé hercegnő. Álltörvos volt, amiért oly sokat küzdött, és általában az éjszaka közepén tudott csak hazaérni.

Amikor azon a májusi estén meg akarta lepni a szerelmét azzal, hogy este nyolckor érkezik, nem talált otthon senkit,

BALOGH DÉNES: ÉLET ÉS LÉT

Sötét szoba, sápadt holdfény, alvadt vérszag... Jól érzem? Hiba volt tán megpróbálni, még sincs bennem félelem. Végigfolyik kezemen, lecsöpög az ujjamról, Eddig nem is éreztem, nem figyeltem elég jól.

Játszok még a zongorámon, de csak addig, amíg érzek, Nem alszok el, nem fáradok, nem ordítok, nem is félek. Nem haldoklok, nem szenvedek, nem is lételem értelmezek. Mit ér ez már? Nem ér semmit. Mégis életem védelmezek.

Hová lettél én Istenem, hallok még a hangomat? Figyeled-e valahonnan könnyben ázó arcomat? Itt hagytál, vagy nem is voltál? Szerettél-e engemet? Adtál nékem anyát-apát, habár ők sem értenek.

Elhagyt az őrangyalom? Lehet ilyet mondani? Már, ha itt volt egyáltalán, nem volt mellettem, aki Fogna kezem, s elmondaná, mért is kéne folytatnom. Bárcsak egyszer ne kellene könnyeimet hullatnom.

Gondolna-e rám valaki, észrevennék, ha eltűnnék? Hullatna-e könnyet bárki, örülnének semmi kétség. Nem siratna engem senki, eltűnnék a világból. Mégis lételem tovább élne, nem lenne már, mi gátol.

Kihűlt a seb, nincsenek már vércseppek a karomon, Rám száradt, de nyomot hagyott. Újra kéne próbálnom? Talán mégse. Miért talán? Gyáva vagyok, semmi kétség. Így is van már elég hegem, mindegyikhez egy-egy élmény.

Sülyed a Hold, felkel a Nap, látszik már a távolból. Legördül egy végső könnycsepp, ezúttal már hálából. Nincs alkalmam megköszönni, meg se tudnám fogalmazni: Kinek éri meg egy lelket, s életet így védelmezni?

csak a hátrahagyott kulcsokat, és egy levelet, benne egyetlen szóval: „Szeretlek!” Akkor kocsi ült, és elindult, maga sem tudta, hova. Jólesett neki a kora nyári est benzingőztől mentes levegője, ahogy a leengedett ablakon besüvített a szél, miközben elszárgult a fák mellett. Lea tagadta, hogy szerelme elment („Nem, nem elhagyott! Elment...”), sírt, mert nem vette észre a jeleket, amelyek idáig vezettek, és dühös volt. Dühös volt magára, Mátéra, a szüleine, a barátaira, a világra. Őt átvették, kihasználták, eldobták. Folytak a könnyei, és a kocsi kormányát ütötte a kezeivel. Nem vette észre, hogy öntudatlanul is újra hazavezetett. Kiszállt az autóból, és beleüvöltötte minden fájdalmát a világba, a csillagokba, az

éjbe, azután lábai felmondták a szolgálatot. Összecsuklott az autónál, és csak sírt, mint egy gyerek. Mikor a könnyei elfogytak, csak bámult a semmibe, miközben lassan hajnalodott.

Néhány órával később az anyja talált rá, amint a kocsi felhajtón fekszik. Először nem is értette, mi történt. Tekintete alvó lányáról a nyitott kocsiajtóra, majd a házra tévedt. És érezte, tudta. Korát meghazudtolva kapta fel Leát, és vitte be a házba. Útközben rápillantott a levélre, de már ment is tovább. Az első a lánya. Ágyba dugta, hadd pihenjen. Lement a konyhába és főzött. Így ment ez két hétig. Lea pedig javult. Először csak lassan. Azután már főzött, mosott. Kivett egy hónap szabadságot, és mire jött a szeptember, minden napja be volt táblázva. Újra a munkájának élt, a barátai pedig szünetet tartott. A legjobb barátnője, Gréta jött át néha, de ő sem maradt sokáig, érezte, hogy barátnőjének egyedüllétre van szüksége. Lea pedig minden este bement a fürdőszobába, teleengedte a kádát forró vízzel, tett bele kedvenc gránátalmás habfürdőjéből, és órákig feküdt a kádban. Volt, hogy elnyomta az álom. Nem első alkalommal ébredt arra, hogy anyja beront a fürdőszobába: – Kislányom, már egy tucatszor hívtalak! Mi a csudát keresel te

reggel kilenckor a kádban?

– Elaludtam – mondta fogvacogva. – Észre sem vettem, hogy ilyen hideg van.

– Ugye, tudod, hogy elkéstél a rendelőből?

Lea egy pillanatra elgondolkodott, majd ezt válaszolta:

– Ma délutános vagyok. Amúgy milyen idő van kint?

– Szakad az eső. De, ugye, nem akarsz bemenni? – kérdezte az anyja, egyik szemöldökét felvonva.

– De. És nem tehetsz ellene semmit. Most pedig készülődöm kell, úgyhogy nyugodj meg, nem leszek öngyilkos, csak elaludtam a kádban.

Édesanyja rosszalóan préselte össze ajkait, majd ennyit mondott:

– Legközelebb hozd a telefont.

– Köszönöm, hogy megérted – ölelte meg anyját Lea, viszonzásul egy puszit kapott a homlokára.

– Nincs mit, tündérem, de most igyekezz! – azzal elindult kifelé a házból, de az ajtóból még visszakiáltott: – Esernyőt vigyél!

Lea halványan elmosolyodott. Megvárta, míg kint felberreg az anyja kocsija, majd villámsebességgel elkészült. Nem foglalkozott a külsejével sokat. De ma úgy érezte, a teste megérdemli a törődést. Úgyhogy az új ruhája mellett döntött, és feltett egy szolid sminket. Bemasírozott a gardróbba egy fekete táskáért, és egy magassarkúért.

– Ez vagy a fehér? – kérdezte a tükörképétől, miközben a bordó őszi ruhát próbálta becipzázni. Végül a fehér mellett döntött. Ahogy kilépett a házból, kezében a műszak túléléséhez elengedhetetlen kávéval, csokival és ruháival, rájött, hogy miről beszél az anyja. Tényleg esett.

Annyira megszokta már, hogy nem jár csinosan, hogy megfordult a fejében, elázhat. A garázsajtóra nézett. „Inkább megyek taxival...” Elővette a mobilját, hívta a taxitársaságot, kért egy autót. Hamarosan megjelent a sofőr és elvitte a Széchenyi térre.

A taxis kedvesen rámosolygott, szép napot kívánt neki, majd elhajtott. Lea pont elérte a villamost. Ahogy a villamos elindult, Lea arra gondolt, valahogy az ő élete is ilyen. Nem működik a munkája nélkül. A pasik hol felszálltak, hol leszálltak, de egyik sem mondta, hogy ő akar lenni a vezető. Máté azonban más volt. Ő felszállt, és ő lett a sofőr. Máté áram nélkül is tudta vezetni a „villamost”. Tudta, mit kell tennie. Melyik megállóba vigye Leát. Azután Máté elment. És Lea villamosa sofőr nélkül maradt. Nem tudta, merre kell men-

nie, melyik megállóban kell lassítania. De később megérezte. A munkában nyugalomra lelt. Állatokon segített, az pedig boldoggá és büszkévé tette. Imádta az állatokat. Mindig is akart egy macskát, de Máté allergiás volt, nem lehetett.

A villamos csilingelése zökkentette ki gondolatmenetéből. Gyorsan kapcsolt, neki itt le kell szállnia! Az utolsó pillanatban ugrott le a szerelvényről és rohant a rendelőbe. Ott barátságos légkör fogadta, az emberek is segítőkészek voltak. Lea még két kollégájával dolgozott együtt. Amikor a szabadság után először ment be dolgozni, mindenki kedvesen fogadta. Asszisztense, Anna hozott neki forró csokit. Zsolt és Gábor – a kollégái – virágot vittek. Főnöke nem volt. Ő volt a vezető. Távollétében Katrin helyettesítette. Katrin átölelte és a fülébe súgta:

– Minden rendben van.

Lea mindig is második otthonként tekintett a rendelőre. Ma azonban más volt. Nem csak túl akarta élni a napot és hazaesni késő éjjel, hanem jól akart dolgozni. Mit jól? Kiemelkedően. Lea maximalista volt. Rendelője humángyógyászatra szakosodott rendelőkkel és kórházakkal vette fel a versenyt.

A nap gyorsan telt, és a munkaidő utáni jóleső fáradtság kerítette hatalmába. Kollégái hazamentek családjukhoz, csak úgy, mint Katrin. Egyedül Anna várta meg. Mint mindig.

– Hé! Jól vagy? – kérdezte. Szemében őszinte aggodalom tükröződött.

– Nem, de jól leszek. – mondta Lea.

– Nem kellene neked valaki? – kérdezte Anna. Imádott embereket összehozni, és ez alól Lea sem volt kivétel. – Hagytam neked majd négy hónapot! – közben kajánul vigyorgott.

– Még csak az kéne! – mondta tettett felháborodással Lea. – Inkább menj haza, késő van. Én is megyek mindjárt.

– Jó, de nehogy neked otthon maradj holnap! Halálra unom magam a fiúkkal! – viccelődött, majd komolyan hozzátette: – Senki nem próbál siettetni Lea, de ne hagyd, hogy az élet elsuhanjon melletted!

– Nem fogom, Anna, csak nehéz ez... – sóhajtott Lea lemondón. Teljesen elszomorodott. Észre sem vette, hogy Anna elment. – Lassan nekem is menni kéne! Még a végén lekésem a villamost – kuncogott magában. Sosem gondolta volna, hogy egyszer majd a kihalt rendelőben fog magának motyogni. Megnézte az interneten, mikor jön a villamos, elvégre ne álljon a szakadó esőben kint! Sietnie kellett, ám így is hamarabb ért a megállóba. Hazamegy, és teleengedi a kádat! Talán nem alszik el. Nem akart öngyilkos lenni, – ténylegesen legalábbis soha nem próbálta meg – csak folyton elaludt. Mire a villamosról leszállt, már nem esett. Kedve támadt sétálni. Régen mindig átsétált a Tisza fölött, olyankor övé volt a híd, a város. Ahogy átért, a Liget előtt egy férfi állt. Nagyjából 180 centi magas volt, elegáns öltözetel. Nem volt túl hivatalos, de azért nem hétköznapi. Kezében egy póráz lógott, és szüntelenül egy Ella névre hallgató kutyát szólongatott fojtott hangon. Lea nem vett róla tudomást, csak ment tovább. Pontosabban ment volna, ha hirtelen ki nem vágódik elé a járdára egy alak, egyenesen felé rohanva. Azután az alak egyenesen ráugrott, Lea pedig belezuhant az estikék karjaiba. Az „alak” nem más volt, mint egy magyar vizsla, gyönyörű karamell színű bundával. Tehát ő volt Ella. Balról sietős lépteket hallott, a férfi igyeke-

PAPP BENCE: ÚJRAKEZDÉS

Fáradtan és elcsigázva zuhansz az ágyba, Hisz tudod, holnap kezdődik minden előlről. Kitartásod magzata születéskor árva. „Folytassam, vagy ugorjak inkább a tetőről?”

Gondok gondnoka a homlokon, Ma már nem mélyed tovább a sok probléma, A tegnapot engedd el most, A rosszból sokat kaptál, de több jön még ma.

Mert minden nap egy új újrakezdés, Esély arra, hogy újra kezd és csináld, Kezedben a képesítés, hogy Kijavítsd és befedd előző hibád.

Megnyugvást hoznak a tücskök, De a kemény dió nem lesz puhább, Kisimulnak a gondos rücskök, „Máma már nem hasad tovább.”

Ha rossz napod volt, Ne hullajtsd a könnyedet! A nagy írók sem egy nap alatt Írták meg a könyveket.

Belefáradtan befáradok A kifáradtság kapuján Sújg még valami bizatót Ide a fülembé, anyukám! „Máma már nem hasad tovább... Máma már nem hasad tovább.”

zett, arcán rémület tük-
röződött.

– Szörnyen sajnálom!
Megsérült? Ella, gyere
ide! Rossz kutya! – dor-
gálta a kutyát a férfi.
Majd kezét nyújtotta
Leának. Ő elfogadta azt,
bár a kéz nem sokat se-
gíthetett a ruháján, kiné-
zetén.

– Köszönöm! Nem sérül-
tem meg, a kutya pedig
nem tehet semmiről –
mosolygott kedvesen
Lea. A férfi a kezét nyúj-
totta:

– Kérem, hadd mutat-
kozzak be! Tóth Krisztián
vagyok. És Ön?

– Kőváry Lea – kapott
észbe, majd sietősen
megfogta Krisztián ke-
zét. A férfinak határo-
zott, meleg kézfogása
volt. Még az utcai lám-
pák fényében is jól látta
az arcán megjelenő göd-
röcskét, amikor mosoly-
gott. – És a kutya bizo-
nyára Ella.

– Igen, bár még egy ki-
csit nevetlen – ráncolta
homlokát Krisztián. Majd
hozzátette: – Kérem, ne
vegye tolakodásnak, de
mit keres Ön ilyen későn
az utcán?

– Állatorvos vagyok, so-
káig dolgoztam, hazafe-
lé tartok.

– Á! Értem már! Ha nem haragszik, hazakísérem, hisz' ritkán
hoz össze a sors így két embert ilyen időpontban.

– Ne fáradjon, itt lakok a közelben.

– Akkor legalább azt árulja el, hogy hol dolgozik? – próbálko-
zott Krisztián. Lea maga sem értette, miért, de megmondta a
rendelő címét. Egész úton hazafelé ezen töprengett. Krisztián
teljesen más volt, mint az eddig ismert férfiak. Például, mint
Máté. Persze lehet, hogy tévedett.

Azt viszont érezte, hogy valami megváltozott, valami újjá-
éledt benne. És ez tetszett Leának. Még ha nem is találkoznak
többet, akkor is. És aznap este Lea nem engedte tele a kádat
vízzel, hogy belemerüljön, hanem áthívta Grétát, és beszél-
gettek, főztek, és hónapok óta Lea először nevetett. Másnap
ugyanúgy munkába indult, egy olyan ruhában, ami az őszi
leveleket idézi. A rendelőben átöltözött, majd jöttek a pácién-
sek. Dél körül Anna szólt a recepcióról, hogy Leát keresi egy
bizonyos Tóth Krisztián. Ő éppen a műtőben volt, ezért fél óra
múlva tudott csak menni. Előtte rendbe szedte magát. A mos-
dóban a tükörbe nézett, és ezt mondta magának:

– A lényeg az, hogy ne suhanjon el melletted az élet. Csak szép
sorjában – majd kiment a váróba. Az egyik széken ott ült Krisz-
tián, a lábánál Ella. Amint meglátta Leát, vakkantott egyet,

HÓDI ÁDÁM: ÚJRAKEZDÉS

Mikor kisebb voltam,
Sokat piszkáltak,
Sokszor hívtak
Engem kislánynak.

Megfogadtam,
Én ebből kitörök,
Nem várom meg, míg
Minden lapom kipörög.

Fel kell állni,
Menni kell előre,
Mert ha leülsz,
Nem lesz semmi belőled.

Teltek az évek,
Belőlem nagyobb lett,
Nem bíztam már
Senkiben vakon meg.

Megváltoztam,
Tudtam újrakezdeni,
És töretlenül
Barátot keresni.

Fel kell állni,
Menni kell előre,
Mert ha leülsz,
Nem lesz semmi belőled.

És végre!
Meg tudtam találni
Azt az embert, ki
Hűséges halálig.

Mellette én
Őszintén nevetek,
Őrülök, ha
Vele lehetek.

majd odaszaladt hozzá, nyomában Krisztiánnal.

– Jó napot, Kőváry doktornó! – ugratta szélesen mosolyogva
Krisztián.

– Szólítson inkább Leának!

– Képzeld, éppen erre jártunk, tudja, szabadnapos vagyok, és
arra gondoltam, hogy lenne–e kedve kutyát sétáltatni valame-
lyik napon?

Nem – hangzott a válasz. – Nem Önnel szemben van kifo-
gásom, Krisztián. Nézze, én azt hiszem... – itt egy pillanatra
elhallgatott – Hisz ön a sorsban, a végzetben, vagy nevezzük
akárminek?

– Igen, miért?

– Ha hisz, és nekünk találkozni kell a közeljövőben, akkor
útjaink ismét keresztezni fogják egymást.

– És ha nem fogják?

– Akkor nincs miről beszélünk. De ha mégis, akkor elmegyek
magával, feltéve, ha meghív.

Krisztián hallgatott egy darabig. Arcán tisztán kivehető volt a
töprengés, mérlegelés, majd a válasz.

– Van egy ajánlatom. Ha találkozunk, akkor eljön velem vacso-
rázni, ha nem, akkor nem keresem többet. Megegyeztünk?
– vont a föl egyik szemöldökét kérdően a férfi. Lea belenézett
abba a sötétbarna szempárba, és valami olyat látott, amitől
megváltozott a véleménye.

– Igen – válaszolta. – Megegyeztünk – majd aprót bólintott, és
visszatért munkájához. Még hallotta a férfi után a csukódó ajtó
csilingelését, a kutya ugatását. De ez mind oly' távolinak tűnt.
Legfőképpen a szíve szüntelen dobogását hallotta. Az egyen-
letes ritmust. Úgy gondolta, nincs veszténivalója. Ha Krisztián
az, akire szüksége van, találkoznak.

Három hét telt el azóta, hogy Lea Krisztiánnal megegye-
zett. A férfi tartotta az ígését. Nem kereste. Lea örökbefoga-
dott egy macskát. Egy vörös cirmost, kék nyakörvvel. Egy na-
pon az anyjával beszélt telefonon, amikor csöngettek. – Le kell
tennem, majd hívlak! – Újra csöngettek, ezúttal kicsit erőseb-
ben. Ahogy kinyitotta az ajtót, megdermedt. De a csengetőt is
váratlanul érte a tulajdonos, mert csodálkozásában tágra nyílt
a szeme. A küszöbön Krisztián állt. Lea agyán átfutott a gondo-
lat, hogy a férfi kereste-e őt. Elhívja-e vajon? Emlékszik-e még?
És egyáltalán, miért ilyen fontos ez neki? Végül csak ennyit

mondott:

– Segíthetek? – Krisz-
tián arcáról eltűnt a
csodálkozás, majd a
háta mögül elővár-
zolta Lea macskáját,
aki kétségbeesetten
próbált kiszabadul-
ni fogvatartója kezei
közül.

– A Ligetben voltam
Ellával, amikor ő ész-
revette a macskát, és
mivel nyakörv volt
rajta, gondoltam, el-
hozom, mielőtt elüti
egy autó vagy vala-
melyik kutya felker-
geti egy fára.

– Ó! Köszönöm, és ké-
rem, tegeződjünk! –
mosolygott Lea. Krisz-
tián is elmosolyodott.

TAMÁS TÜNDE DÓRA: ÚJRAKEZDÉS

Miért félsz hozzám közeledni?
Tudni fogod, mit kell tenni.

Lépj már ki a világból,
Bírhatalan szorongásból.
Szívedben van-e érzés?

Félsz, hogy nincs menekvés.

De mit ér a vérzés,

Ha a vége úgysem kivégzés.

Kezd hát újra, törekedj!

Nem véletlen a „carpe diem”.

Ne hidd, hogy nincs folytatás,

Ne fordulj meg, csak menj tovább.

Mit számít a fránya múlt?

Mikor a Nap lemegy, a Hold kigyúl,

Fordulatot vesz a nap s az éj,

Az életedben is lesz ilyen még.

Fogadd el a segítségem.

Figyeld rá, ki szeret téged.

De nem szabad felejtened,

Hogy újrakezdeni bármit lehet.

– Mikor ér rá? – kérdezte. – Ha jól emlékszem, megegyeztünk valamiben.

– Ami azt illeti a hétvégém szabad.

– Tökéletes. Akkor nyolcra érted jövőnk szombaton – mosolygott mindent tudóan Krisztián.

– „Jövünk?” Ezt hogy érted? – kérdezte zavarodottan Lea.

– Ella és Én – válaszolta magától értetődően Krisztián. És ekkor Lea felnevetett. Krisztián csilingelőnek találta a nő nevetését, és mosolygott rajta. Miután elbúcsúztak, egyedül maradt a szőkevény macskájával.

Fél éve még össze volt omolva, és egy kocsfelhajtón bámulta az eget. Most egy nevetlen kutya gazdája hívja, és ő csak nevet és boldog. Nem tett nagy dolgokat, nem járt pszichiáterhez, csupán engedte az életnek, hogy a napjai részese legyen. És elbukott, összetört, ápolták és talpra áll. És most úgy érezte, készen áll, hogy újrakezdje.

***

CSIKÓS-KUMBOR DOMINIKÁ ERIKA: ÚJRAKEZDÉS

Lengyelországban születtem. A születésem után nem sokkal Németországba költöztünk. Édesapám zsidó volt. Mikor a háború kitört, még kisgyerek voltam, mindössze hétéves, de nagyon hamar fel kellett nőnem. Elvesztettem a szüleimet. Láttam, ahogy elhurcolják őket, hallottam a sikolyokat, a sírást és a német katonák mély, rekedtes hangját. A padló alatt feküdtem, és a deszkák apró résein keresztül figyeltem az eseményeket. Apukám egy fegyvert adott a kezembe, azt szorongattam félelmemben. Úgy éreztem, mintha napokig feküdtem volna ott egy helyben, kezemben egy pisztollyal. Leírhatatlan, amit akkor éreztem. A korom ellenére biztos voltam abban, hogy nem látom többet a szüleimet.

Sokáig egyedül kellett boldogulnom. A napok döntő többségében csak bujkáltam és ennivalót kerestem több-kevesebb sikerrel. Heteken át bolyongtam az elhagyott utcákon és sikátorokban.

Édesanyám varrónőként dolgozott a városi színházban. Nem ismerték sokan. Jobban szeretett a háttérben meghúzódni. Egy barátnője volt, legalábbis én csak azt az egyet ismertem. Helgának hívták. Kedves hölgy volt. Folyton arról beszélt, hogy milyen jó lenne, ha lehetne egy kislánya.

Egyik nap épp egy eresz alatt feküdtem, mikor elélem lépett valaki. Az éhség miatt nem teljesen voltam magamnál. Csak később jöttem rá, hogy Helga volt az. Felhúzott a földről és sírni kezdett.

– Azt hittem téged is elvesztettünk – mondta, majd magához ölelt.

Ő és a férje magukhoz vettek. Úgy bántak velem, mint a saját gyermekükkel, de mindig úgy éreztem, hogy én nem tudom viszonzni ezt. A szüleimet akartam. Minden szeretetük ellenére nekem ők kellett. Az igaziak. Édesanyám bársonyos hangjára és citromfű-illatú hajára vágytam, és szükségem volt

apám bátorító szavaira, és amit sosem hittem volna, az atyai dorgálásra is.

Iskolába jártam. Régen otthon tanultam, ezért nehéz volt beilleszkednem. Mindig segítettek, ha probléma adódott az iskolában. Akár tanulásról, akár magatartásról volt szó. Helga mindig azt mondta, hogy én vagyok az ő megmentője, és ezért hálás nekem. Én ezt fordítva gondoltam.

Már három éve éltem velük, mikor Ralph, Helga férje bevonult a seregbe. Helga heteken át sírt miatta. Egy éven belül jött a levél, melyben értesültünk Ralph haláláról. Ezek után nem láttam többé azt a Helgát, aki magához fogadott. Nem láttam többet a mosolyát, nem hallottam a nevetését. Mintha Ő is meghalt volna azon a napon, mint amikor a férjét megölték. Nem tudtam, milyen érzés lehet, ha elveszítjük a társunkat, a támaszunkat, de úgy éreztem, ez hasonló lehet az én veszteségemhez.

A házuk mögött egy erdő húzódott. Gyakran kijártam oda. Volt, hogy órákig csak feküdtem az avarban és a fákat néztem. Megnyugtatott, ott nem kellett gondolkodnom. Egy pillanatra elfelejthettem a háborút.

Egyik nap a reggeli séta után nem találtam Helgát. Széthagyott tányérok és ruhák hevertek a konyhában. Nem tudtam, merre lehet. A nevét kezdtem kiabálni. Nagyon megijedtem. Egyik szobából a másikba rohantam őt keresve. Azonnal pár évvel ezelőtti emlékeim törtek elő a zsigereimből, ahogy édesanyám nevét kiabáltam, miután elhagyták a németek a házunkat. Pánikba estem. Az udvarra rohantam. Helga ott hevert a földön. Eszméletlenül feküdt a földön az az asszony, aki éveken át saját fiaként nevelt engem. Meghalt.

Az orvos nem tudta megállapítani a halál pontos okát. Nem is akartam tudni. Nem akartam tudni semmiről. Azt akartam, hogy vége legyen mindennek. Így kerültem árvaházba. Úgy döntöttem, nem fogok barátokat keresni ott. Nem akartam több csalódást. Önálló akartam lenni, hogy semmi és senki se tudjon megrendíteni. Jól megvoltam a körülményekhez képest. Megszoktam, hozzászoktam a dolgokhoz. Elfogadtam mindent, ami történt velem. A háború lassan a végéhez közeledett, majd véget ért. És ekkor újabb fordulatot vett az életem. Örökbe fogadtak. Újra. Nem akartam.

Nem akartam megismerni őket.

Hogy lennék képes szeretni őket, bárkik is legyenek ők? A szobámban álltam az ágyam előtt, amikor beléptek az „új”szüleim az ajtón. Megfagytam. Egy szó se jött ki a torkomon, mintha szellemeket láttam volna. Biztos voltam benne, hogy szellemeket látok.

A szüleim. A szüleim álltak ott előttem. Hét év telt el, és most újra láthatom őket. Őket, akikről azt hittem, már nincsenek velem. Az ágy szélére ültem, mert nem bírtam állva maradni, ők pedig átöleltek engem. Újra érezhettem az ölelésüket, a szeretetüket. Azt gondoltam, ez lehetetlen. Bizonytalanul néztem édesanyám szemébe, majd elsírtam magam. Sem az idő, sem a háború nem tudta ezt elvenni tőlünk. Esélyt kaptunk arra, hogy újrakezdhesünk.

CSIKÓS BARNÁ: ÚJRAKEZDÉS

Hát, leestem.
Másszak tovább?
Sok kedvem nincs,
Csak ülök inkább...

Nehéz eset. Mászhatok,
De leeshetek. Várhatok,
És fel nem érek.
Sosem.

De mi jobb ott a fa tetején?
Fentről talán kékebb az ég?
A magasban tán jobb a gyümölcs?
Lent maradok, s itt megülök.

De mi van, hogyha...
Ha mégis jobb fenn?
Dögunalom ülni itt lent.
Mi lenne ha...

Felmegyek hát. Melyik ágra?
A vékonyabb, de magasabbra?
Vagy jó lesz e vastagabb kar is...
Talán elég magas ez is...

S fentről talán kékebb az ég,
S magasabban jobb a gyümölcs,
De a lényeg: mászni vágyok.
Magasabbra, mindenáron.

Sub or Dub szinkron vagy felirat?

Szirmai Gergely filmkritikus 3 éve készített egy videót a címben szereplő a témában. A közismert „youtuber” feliratpárti volt akkor, de a szinkronizálás mellett is mondott pár érvet. Nézzük, melyik is ad jobb moziélményt! Kérdezhetsz úgy is: olvassuk vagy nézzük a filmet?

A kiejtés csiszolása

A felirat megértéséhez egy érettebb ember kell. Ekkor egyszerre kell figyelni a leírt szövegre és a képre is, abban az esetben, ha nem vagyunk az adott idegen nyelv beszélői. Az első pozitív hatása az eredeti hangon nézett filmnek a nyelvtanulás. Ha még csak alig értjük a beszédet, akkor is sokat tud segíteni egy angolul vagy németül megnézett film. A kiejtésen lehet a legtöbbet csiszolni egy film megtekintése alatt, bár a színészek akcentusa elérhető lehet, de ezzel együtt a megértés is fejlődik, hiszen a való életben kevesen beszélnek bármilyen egyéni színezet nélkül.

Napjainkban már szinte mindenki „kalózkodott” a neten. A legújabb filmek benne vannak a top 5 illegálisan letöltött fájlok között. Ha már a moziba kerülés előtt vagy azzal egy időben nézzük a filmet, nagy eséllyel nincs hozzá szinkron. Ekkor jöhet a „vészmegoldás”, vagyis a felirat. Az élményt ez rontja egy kicsit, de így láttuk a filmet, és nem kellett érte fizetni sem. Hasonló a helyzet a sorozatokkal. Rengeteg olyan széria van, ami több hónappal később érkezik hazánkba, így a rajongók az interneten nézik meg a legfrissebb részeket, szinte mindig angolul.

Van egy filmzsáner, ahol a feliratnak nagyobb szerep jut Európában és Amerikában is. Ez pedig a Japánból eredő anime. Az egyre nagyobb rajongói táborral rendelkező ázsiai képregények ritkán szinkronizáltak. Ha mégis, akkor többnyire nagyon gyenge a szöveg. Ennek ellenére ezen a ponton nehéz tagadni a felirat győzelmét, hiszen aki élvezni szeretné az animéket, annak bele kell mennie ebbe a játékba.

Szinkronnemzet vagyunk

A szinkronról hazánkban sok szó esik, legtöbbször kritizálják a médiában. A mozikban ennek ellenére szinte minden 10. film

pörög csak eredeti verzióban, feliratosan. Jelenleg a szegedi naranccsárga moziban egy alkotást lehet felirattal megtekinteni, míg egy pestiben már eredeti verzióban is tudunk filmet nézni.

A legtöbb filmértékelőben azzal a kritikával találkozunk, hogy a magyar változat mennyire gyenge lett. Ennek oka sokszor az, hogy amit lefordítanak, nem is létezett előtte magyarul. Sok olyan poén és kifejezéssel találkozunk a szinkronrendezőknél, aminek a magyarosítása erőltetett vagy érthetetlen lesz.

Mi, magyarok igazi szinkronnemzet vagyunk. Kevés olyan régi vagy új film van, amelyből nincsen magyar nyelvű változat. Emellett ki kell emelni a klasszikus darabokat is. A Frédi és Béné vagy a Simpson család hazai verziójának hangjai zseniálisak, pláne az előbbi, amit a rímek miatt „újrászinkronizáltak” Amerikában, mert nagyon megtetszett a zeniknek a szellemes magyar szöveg.

A szinkronnemzet koncepciójának maradványa meg kell jegyezni, hogy Spanyolországban mozgalom indult a szinkron betiltására. Ennek az oka, hogy az ibériai országban 50% alatt van az idegen nyelven tudók aránya. Ez a séma itthon is követhető lenne annyi változtatással, hogy nem törölnék el a magyar verziót, csak a feliratosat és az eredeti nyelven lévőt támogatnék. Minden film akár négyféleképpen is pöröghetne a mozikban: az ország hivatalos nyelvén (nyelvein), feliratosan, eredeti nyelven felirat nélkül, és 3D-ben.

A szinkron esetében fontos kiemelni azokat a színészeket, akik a hangjukat adják a filmekhez. Érdekes, de a legtöbbjük hasonlít ahhoz, akit magyarosít. Például Kautzky Armand a magyar Pierce Brosnan (James Bond) vagy Epres Attila Jason Statham dublőrének is elmenne. A legijesztőbb hasonlóságot Kern András és Woody Allen között lehet észrevenni.

Összegezve a felirat nyelvtanulási szempontból nagyon hasznos, de a moziélményből el tud venni pontosan annyit, mint egy rossz magyar szinkron. A feliratot annak tudom ajánlani, aki szeretne „észrevétlenül” megtanulni egy idegen nyelvet. Míg a szinkron még mindig a legkézenfekvőbb választás napjainkban mind a magyar nézők és a mozik részéről is.

Boga Szabolcs, 12. A

A kőszobor életre kel

Az iskola irodalmi csapatversenyének egyik olvasmányélményén keresztül olyan helyzetbe nyerhetünk betekintést, amely a mi korosztályunknak szinte elképzelhetetlen.

Szabó Magda Abigél című regényének főszereplője Vitay Georgina, aki a második világháború eseményei miatt Pestről egy vidéki református internátusba kerül. Ginának egyik napról a másikra titokban kell hátrahagynia – általa nem ismert okból – a barátait, régi iskoláját, nénikéjét, hön szeretett édesapját, a tábornokot, aki csak védeni akarja őt. És persze ott van Kuncz hadnagy is, Gina szerelme, akit Mimó néni teadélutánjain ismert meg.

Az új iskola teljesen szokatlan a még csak 14 éves lánynak. A percre pontosan beosztott napirend, a szigorú szabályok és diakonisszák eleinte szokatlanok Ginának, s szökéssel próbálkozik. Terve azonban meghiúsul, hiszen König (magyar-latin szakos tanár) megtalálja és visszaviszi. Ennek pozitív vonzata, hogy Gina megtudja, miért van ebben az iskolában. Apja a katonai ellenállás vezetője, és nem akarja, hogy lánya nyomára bukkanjanak. Így az intézet már elviselhetőbb hely lesz számára.

Az intézmény legnagyobb legendája a kertben álló kőszoborhoz fűzhető. Azt tartják az iskola növendékei, hogy Abigél csodákra képes, szinte bármiről legyen

szó. Gina csak a sikertelen szökése után kezd el hinni benne. A kezdetben viccnek gondolt legenda elkezd valóra válni, zsidó leányoknak ad új papírokat, új lehetőséget az életre. A szobor mögött ugyanis valódi alak rejtezik. Főszereplőnk mégis menekülni kényszerül, hiszen a háború elérte a meghódíthatatlannak hitt Matulát is. König tanár úr és Horn Mici segít neki elszökni az intézetből, és új személyazonosságot kap. A regény befejezése csodálatos, rengeteg dologra fény derül benne.

Azoknak ajánlom a könyvet, akiket érdekel valamelyest a történelem és egy magát magányosnak érző diák lelki világa.

Bali Erika, 10. C

Rió hősei

A Patrocínium – a piarista rendalapító Kalazanci Szent József ünnepe – kiemelkedő fontosságú iskolánk életében. Ezen program keretében 2016. november 24-én vendégül láthattunk 4 olimpikont: Márton Anita súlylökőt, Nagy Péter súlyemelőt, a paralimpikon futó Biacsi ikreket, Ilonát és Bernadettet, valamint edzőiket.

Bepillantást nyerhettünk Márton Anita olimpiai bronzérmes sportoló mindennapjaiba, aki szigorú napirenddel, a tanulás és a sport összeegyeztetésével érte el azt, hogy ma már főállású sportolónak mondhatja magát. A felsőfokú tanulmányait Szegeden végző olimpikon előrelátóan tervezi meg az életét, hiszen olyan képzéseken igyekszik részt venni, amelyeket sportolói pályafutása után is sikerrel kamatoztathat.

Nagy Péter hasonló tapasztalatokról számolt be nekünk, és kiderült az is, hogy a jogi egyetemen tanuló súlyemelőt már csak a nyelvvizsga választja el a diplomától. Meglepő volt Pétertől hallani, hogy teljesen tisztában van fizikai képességeivel, a jelenlegi súlyemelő ellenfelek teljesítményével. Egy olyan egészséges önképű emberrel ismerkedhettünk meg, aki mindig saját magát próbálja fejleszteni.

Már az első pillanatban szembeötlő volt az a szeretet és harmónia, ami a Biacsi ikrek és edzőjük között volt megfigyelhető. „Legelőször egy paralimpikonokkal rendezett versenyen találkoztam velük

a SZVSE pályán 15 évvel ezelőtt. Meg is lepődtem, hogy lehet valakinek annyi energiája, hogy 1500 méter után még 800-at is fusson. Aztán kiderült az a lány, nem az a lány, hanem az iker-testvére!” – kezdte anekdotáját a tréner.

Az ikrek egymás mondatait befejezve, egymás gondolatait kiegészítve meséltek, csiviteltek, mint két kismadár. Azt nem is gondolná az ember, hogy ők – orvosaik szerint – értelmileg enyhén sérültek (speciális nevelés igényűek), ennek ellenére két szakmát is szereztek (pék és kertész), ez utóbbiban dolgoznak, szívüket-lelküket is beleadva.

„A Szegei Környezetgazdálkodási Nonprofit Kft.-nél dolgozunk hatórás részmunkaidőben, majd egy kis pihenő után jövőnk edzeni. Nagyon szeretünk ott dolgozni, és szerencsére a versenyekre is elengednek bennünket. Sajnos van olyan paralimpikon is, aki három műszakban dolgozik, és amellet készül a versenyekre.” – tudhattuk meg az egyik legfontosabb kulisszatitkot Bernadett-től és Ilonától.

Bár nem hangzott el a vendégekkel folytatott beszélgetés során, de a Rióban második helyezést ért el Ilona, valamint edzője a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje polgári tagozat kitüntetését vehette át 2016. szeptember 23-án a Parlamentben.

Ökrös Cintia, 11. B

A legszemtelenebb harcművészet

Mindent erővel kell megoldani? A kérdésre nemleges választ ad a Wing-tsun Kung-fu, melynek néhány alapmozdulatát Marosi Tamás edző mutatta meg iskolánk tanulóinak a védőszentünkhöz kapcsolódó ünneppsorozat keretében.

A Wing-tsun az egyetlen olyan harcművészeti forma, amelyet egy nő alapított, aki Kínában volt shaolin szerzetes. A neméhez kapcsolódó fizikai adottságokból következik, hogy nem feltétlenül képes egy erősebb ellenfél

ellen erővel, hanem csak technikával kiállni. Emiatt ez a harcművészet a legszemtelenebb, mert megengedi olyan pontok támadását, amelyet más irányzatok nem. Engedélyezettek az artériákra, porcokra, szemekre, lágy testtájakra mért gyors ütések.

Nagyon élvezetes bemutatóban volt része az osztályoknak, és mi magunk is kipróbálhattunk pár fogást.

Bali Erika, 10. C

Tanári köpések aranyból

– Mit beszélgetnek becsengetés után? Maradjanak csöndben, vagy megharapom magukat és önök is vámpírok lesznek!

– Igyekezz fiam, mert rád ülök!

– A kémia egy ember ellen elkövetett bűn!

– Pánikszerűen hagyd el a termet, vagy robbantok!

– Was ist das kutykurutty?

– Ott belerúgtál egy hajszálba való mit tudom én mi a bánatba!

– Maradtál volna otthon sorozatot nézni!

– Legalább egy szabadnapot adj az életemben!

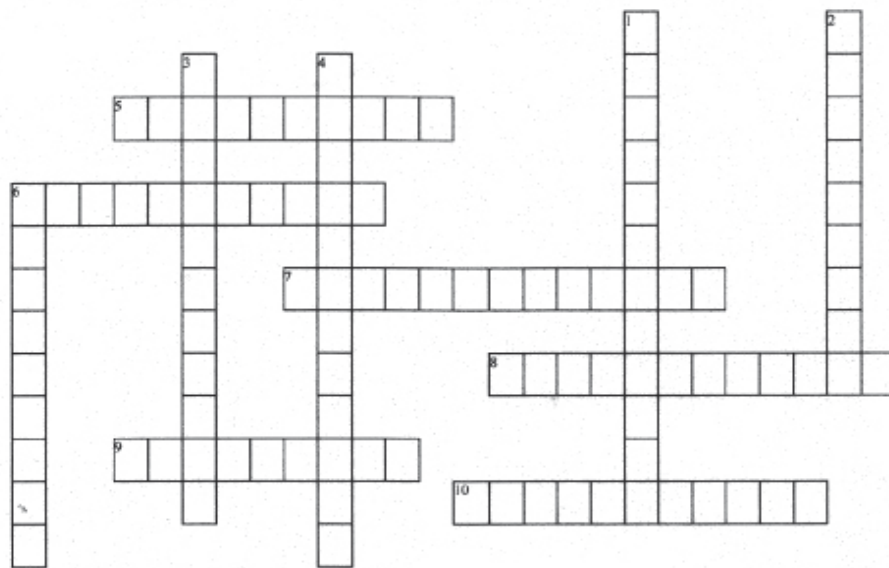
– Fiam/lányom, olyan laza vagy, mint a sezlony rugója!

– A mágnesünk elkezd taszajtódni.

– Húzd ki magad, mint otthon a munka alól!

– Kalazancius miért nem inkább kocsmát alapított!?

Piarista múlt és jelen

Töltsd ki a keresztrejtvényt! Fényképezd le a telefonoddal, majd küldd el a piarfutar@szepi.hu címre! A helyes megfejtők között egy könyvcsomagot sorsolunk ki!

Vízszintes

5. Tőle is kellett olvasni az irodalmi csapatversenyre, az Abigél szerzője.
6. A piarista rend alapítójának neve latinos magyarsággal.
7. Rőla neveztek el termet a Patrocínium alatt.
8. Piarista tartományfőnök.
9. Most olvasod ezt az újságot.
10. Öregdiákunk, aki a Tiszatáj Online szerkesztője, a Fialat Írók Szövetségének elnöke.

Függőleges

1. Ebben az utcában „lakik” a Piár.
2. Gimnáziumunk földrajztanára.
3. Ez a jelzője a Károlyi és Tőzsér tanár úr szervezte túrának.
4. Iskolánk első igazgatója.
6. Itt is van piarista gimnázium.

Még lejjebb van Betlehem...

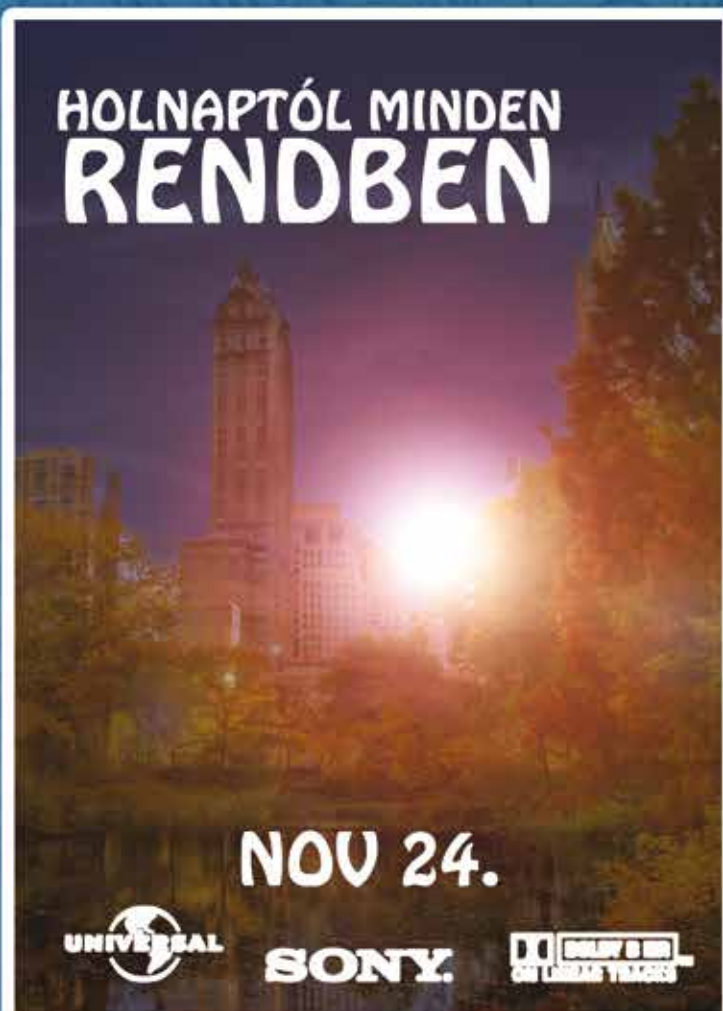
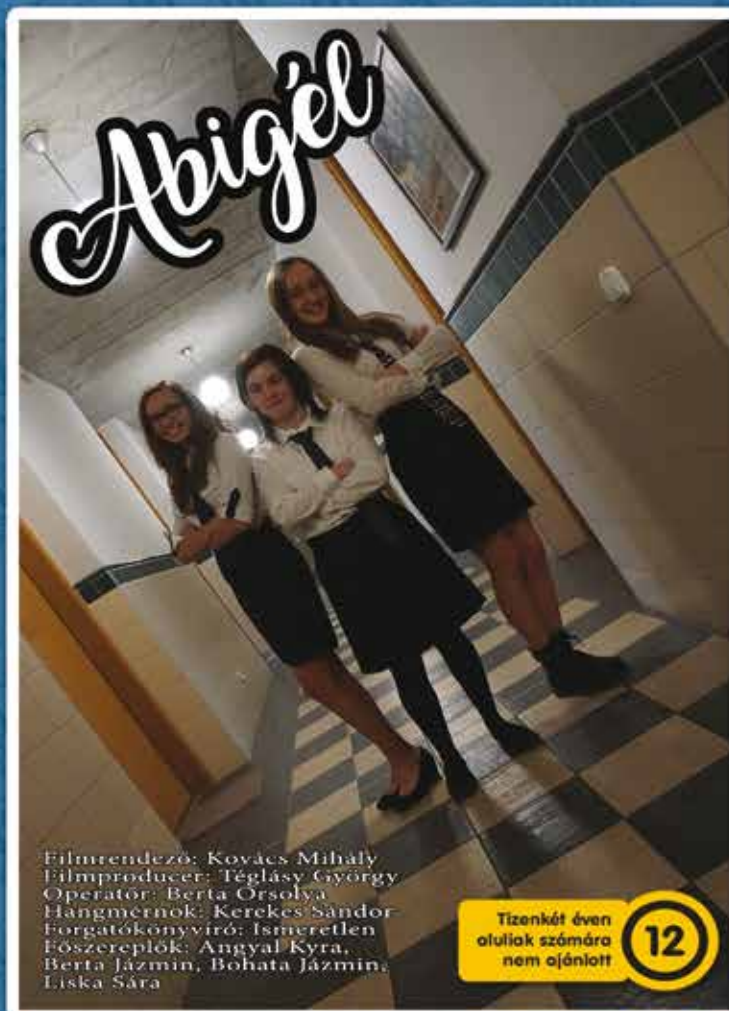
I. HELY:
A FEHÉR KIRÁLY
(12.A)

I. HELY ÉS KÖZÖNSÉGDÍJ:
ABIGÉL
(8. A)

KÖZÖNSÉGDÍJ:
HOLNAPTÓL MINDEN RENDBEN
(12. A)

WWW.SZEPI.HU

A PATROCINIUMI
IRODALMI
CSAPATVERSENY
GYŐZTES PLAKÁTJAI

k é p e s l a p

